

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/4/2020
Identifikačné číslo spisu:	9519100169
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:9519100169.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2020 v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M., v trestnej veci obžalovaných C.. X. H X. R. a C.. Y. U. pre zločin prijímania úplatku vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona o odvolaniach obžalovaných Ing. X. B. a Ing. Y. U. podaných proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 18. decembra 2019, sp. zn. PK-1T/21/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 18. decembra 2019, sp. zn. PK-1T/21/2019 sa z r u š u j e v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec s a v r a c i a Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku aby ju v potrebnom rozsahu z n o v u p r e j e d n a l a r o z h o d o l.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej aj len „špecializovaný trestný súd" alebo „súd prvého stupňa") rozsudkom z 18. decembra 2019, sp. zn. PK-1T/21/2019 uznal obžalovaných C.. X. B., nar. XX. I. XXXX v Z., trvale bytom U. XX/XX, O. E., časť U. E., XXX XX Z. a Ing. Y. U., nar. X. Y. XXXX v F., trvale bytom K. XXXX/XX, XXX XX U. (spolu ďalej aj len „obžalovaní") za vinných zo spáchania zločinu prijímania úplatku spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, resp. zločinu prijímania úplatku spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 329 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- Ing. X. B. ako vedúci oddelenia daňovej kontroly X Daňového úradu M., pobočka Z., po predchádzajúcej komunikácii s C.. Y. U., pracovníkom oddelenia daňovej kontroly X Daňového úradu M., pobočka U., o tom, že vyžadujú od E. V., konateľa spoločnosti E. X. M., s. r. o., ul. K. XXX/XX, X. M., úplatok v súvislosti s výkonom daňovej kontroly, v doposiaľ nezistenom čase a na nezistenom mieste požiadal C.. Y. U., aby v tejto záležitosti kontaktoval E. V., pričom C.. Y. U. si v druhej polovici mesiaca august 2016 telefonicky dojednal osobné stretnutie s E. V., ktoré sa uskutočnilo nasledujúci deň po telefonickom rozhovore v ranných hodinách okolo 07.30 h v nákupnom centre Z. na D. X v U.,

kedy tlmočil E. V. požiadavku Ing. X. B. o poskytnutie finančného úplatku vo výške XX XXX € za to, že daňová kontrola k uplatnenému nadmernému odpočtu dane z pridanej hodnoty za obdobie mesiaca jún 2013, ktorá bola vykonávaná Daňovým úradom M., pobočka Z., u daňového subjektu E. X. M., s. r. o., bude ukončená v prospech kontrolovaného daňového subjektu s vrátením požadovaného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty.

Za to bol obžalovanému C.. X. B. podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona, bez zistenia príťažujúcich okolností podľa § 37 Trestného zákona, uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona špecializovaný trestný súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti - zamestnanie podľa zákona o štátnej službe a to na dobu 5 (päť) rokov.

Obžalovanému C.. Y. U. uložil špecializovaný trestný súd podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona, bez zistenia príťažujúcich okolností podľa § 37 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov s tým, že podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, ktorej dĺžku podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona špecializovaný trestný súd ustanovil v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Špecializovaný trestný súd obžalovanému C.. Y. U. podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom výchovnému programu, súčasťou ktorého bude v prvých dvoch rokoch skúšobnej doby účasť na hlavnom pojednávaní v jednej trestnej veci korupcie a v ďalších dvoch rokoch skúšobnej doby v ďalšej trestnej veci korupcie, v oboch prípadoch v rozsahu od otvorenia hlavného pojednávania až do vyhlásenia rozsudku.

Špecializovaný trestný súd vyššie označený rozsudok odôvodnil tým, že obhajobné tvrdenie obžalovaného C.. X. B., že z protiprávneho konania bol obvinený fiktívne s úmyslom dosiahnuť, aby bol zbavený funkcie vedúceho označil za účelovú, a to prioritne s poukazom na to, že v priebehu dokazovania žiadnym dôkazom nebol zistený a to ani náznak úkladov o odvolanie menovaného obžalovaného z funkcie. Ku dňu prejednávania trestnej veci v rámci hlavného pojednávania dokonca jeho funkciu zastával jeho dovtedajší zástupca C.. L.H. Takto formulovanú obhajobu menovaného špecializovaný trestný súd považoval za protirečivú a nelogickú, nakoľko v prípade, že kontrolóri boli úplne nezávislí, vedúci oddelenia ani nikto iný do kontroly zasahovať nemohol, čo sám obžalovaný potvrdil. Je nelogické, pri pravdivosti tvrdenia obžalovaného o dobrom vzťahu kontrolóra a zástupcu kontrolovaného subjektu, prečo by bolo potrebné do celej veci zainteresovať kohokoľvek ďalšieho z daňového úradu a prečo by teda C.. X. ako kontrolór zodpovedný za danú kontrolu samotnú kontrolu neuzavrel v prospech kontrolovaného subjektu.

Obhajobu obžalovaného o tom, že sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil označil špecializovaný trestný súd za vyvrátenú priamo výpoveďou svedka E. V., ktorý niekoľkokrát zopakoval a aj pri konfrontácii s obžalovaným C.. U. na hlavnom pojednávaní potvrdil, že obžalovaný mu sprostredkoval požiadavku na úplatok vo výške XX.XXX,XX Euro za ovplyvnenie a ukončenie daňovej kontroly v prospech daňového subjektu E. X. M., F. S poukazom na znenie skutkovej vety a ustálený skutkový stav túto verziu potvrdzuje výpoveď svedka C.. X., ako aj jeho postoj pri konfrontácii s obžalovaným C.. B. na hlavnom pojednávaní, že suma XX.XXX,XX Euro bola spomínaná aj priamo obžalovaným C.. B. pri ich vzájomnom stretnutí priamo na Daňovom úrade v Z.. Obhajobu obžalovaného C.. U. priamo vyvracia výpoveď svedka E. V., ktorý opakovane potvrdil a na svojom postoji zotrval aj pri konfrontácii s obžalovaným na hlavnom pojednávaní, že mu tento predniesol korupčný návrh. Konkrétne sa malo jednať o sumu XX.XXX,XX Eur a malo sa jednať o požiadavku obžalovaného C.. B.. Nepriamo v

neprospech obžalovaného svedčí komunikácia svedkov E. V., L.. X. U., L.. U.. F. T. v kancelárii na Daňovom úrade v M. u C.. L. M.. Už na tomto stretnutí (06. decembra 2016), ktoré predchádzalo aj samotnému trestnému oznámeniu (24. marca 2017) odznelo, že korupčný návrh mal byť prednesený prostredníctvom sprostredkovateľa.

Špecializovaný trestný súd uveril výpovedi svedka E. V. a hodnotil ju ako hodnovernú. Výpoveď tohto svedka porovnával s časovým sledom jednotlivých objektívne preukázaných úkonov a rozhodnutí vo veci daňovej kontroly E. X. M., s. r. o., pričom výpoveď svedka s týmito časovo súhlasila, a rovnako ju porovnával s výpoveďami ďalších svedkov. V nadväznosti na výpoveď svedka C.. U. X. fakt, že C.. X. ako daňový kontrolór si potykal so svedkom, nehodnotil ako niečo mimoriadne, pretože tak postupoval aj vo vzťahu k iným osobám, a rovnako ich vzájomný vzťah súd nehodnotil ako priateľský. K takémuto záveru dospel špecializovaný trestný súd napriek tomu, že bol oboznámený s ich vzájomnou SMS komunikáciou, pričom vzal do úvahy najmä celkovú dĺžku trvania daňovej kontroly. Špecializovanému trestnému súdu sa javilo ako úplne iracionálne, aby pri akceptovaní neštandardného vzťahu kontrolór - zástupca kontrolovaného subjektu, pokiaľ je v plnej kompetencii kontrolóra rozhodnúť o výsledku daňovej kontroly, aby jednoduché kladné uzavretie kontroly v prospech daňového subjektu komplikovali dvojnásobným negatívnym rozhodnutím a po opätovnom zrušení takýchto negatívnych rozhodnutí nadriadeným orgánom, namiesto jednoduchého kladného uzavretia kontroly, riešili celú záležitosť zainteresovaním ďalších osôb a vytváraním fabulačnej teórie o korupčnom konaní. Obdobne posudzoval špecializovaný trestný súd aj spôsob výpovede svedka E. V. v neprospech obžalovaného Ing. U., z ktorého bolo zrejmé, že mu svojou výpoveďou nechcel uškodiť. Ani v tomto prípade však špecializovaný trestný súd nezistil žiadnu negatívnu motiváciu výpovede svedka V., aby vypovedal v neprospech obžalovaného Ing. U., naopak, považoval za výstižnú charakteristiku výpovede E. V. tak, ako ju predniesol v záverečnej reči prokurátor, ktorý uviedol, že „E. V. sa snažil konanie Y. U. relativizovať a postaviť ho len do roviny akéhosi nedopatrenia z jeho strany, nakoľko obžalovaný nemal zámer úplatok prijať pre seba, ale iba zabezpečil sprostredkovanie odovzdania informácie o požiadavke úplatku od obžalovaného X. B. svedkovi E. V..“

Pri hodnotení výpovede svedka E. V. vzal špecializovaný trestný súd do úvahy aj spornosť samotného uplatňovaného nároku nadmerného odpočtu DPH v časti týkajúcej sa stavebnej ocele a považoval za irelevantné, či v súvislosti s požiadavkou na úplatok by uplatnený nárok bol oprávnený alebo neoprávnený, alebo dokonca zo strany daňového subjektu by mohlo ísť o podozrenie z trestného činu. Okrem toho špecializovaný trestný súd konštatoval, že skutková veta v zmysle obžaloby nezahŕňala korupčnú ponuku priamo medzi obžalovaným C.. B. a kontrolórom C.. X. a bez narušenia totožnosti skutku následne špecializovaný trestný súd formuláciu skutkovej vety ani upravovať nemohol, avšak táto skutočnosť, ktorú súd považoval za preukázanú výpoveďou svedka Ing. X., dá sa povedať „krížovým spôsobom“, potvrdzuje pravdivosť verzie svedka E. V., že aj jemu bola po druhej línii adresovaná korupčná požiadavka cez sprostredkovateľa - obžalovaného C.. U..

Výpoveď svedka L.. X. U. hodnotil ako pravdivú a hodnovernú, najmä s poukazom na to, že bola v plnom súlade s výpoveďami úplne nezainteresovaných svedkýň C.. M. a L.. U.. F. T.. Tieto svedkyne obe zhodne potvrdili, že svedok E. V. na tomto stretnutí 6. decembra 2016 uviedol korupčné požiadavky v súvislosti s daňovou kontrolou, ktorá prebiehala v jeho spoločnosti. Svedok objektívne priznal, že aj ku dňu výsluchu na hlavnom pojednávaní pracuje ako právnik v spoločnosti E. V., a podľa názoru súdu tento fakt žiadnym spôsobom neovplyvnil hodnotenie jeho výpovede.

Výpoveď svedka C.. X. vyhodnotil špecializovaný trestný súd ako hodnovernú a tejto uveril. Z jeho výpovede ani náznakom nevyplývala žiadna negatívna motivácia vo vzťahu k C.. B.. V podstate, s výnimkou popisovanej udalosti, ho ako vedúceho hodnotil kladne. K samotnému korupčnému návrhu uviedol, že to spočiatku považoval za skúšku a uveril tomu až potom, ako mu o druhej línii, po ktorej mal byť prednesený korupčný návrh alebo požiadavka, povedal E. V.. Je úplne nelogické, prečo by takýmto komplikovaným spôsobom, bez akejkoľvek motivácie, popisoval udalosti týkajúce sa C.. B., pokiaľ by sa tieto udalosti reálne aj nestali. Sám konzistentne potvrdzoval názor na neopodstatnenosť uplatneného nadmerného odpočtu DPH vo vzťahu k vetve obchodov, ktoré sa týkali stavebnej ocele z U.

u kontrolovaného subjektu E. X. M., s.r.o. V tomto zmysle rozhodol vo všetkých troch prípadoch prvostupňového rozhodnutia. V súvislosti s jeho komunikáciou a v niektorých prípadoch neštandardnými stretnutiami s E. V. súd poukazuje na výpoveď svedka C.. X., ktorá výstižne dokreslila charakteristiku tohto svedka. Hodnotil ho ako odborníka, ktorý niekedy nestíhal a „púšťal si ľudí k telu“. Tento svedok tiež nepriamo potvrdzuje výpoveď svedka C.. X., keď popisoval jeho nervozitu ku koncu kontroly a mal pred ním uviesť: „Pozri, v akej sme situácii. Robím takúto kontrolu a E. V. má známosti na Finančnom riaditeľstve a aj na daňovom úrade.“ Ani svedok X. nepostrehol u C.. X. akúkoľvek snahu o dosiahnutie iného výsledku kontroly, ktorý bol predvídateľný a teda, že nedôjde k uznaniu nadmerného odpočtu DPH. Takáto výpoveď potvrdzuje logiku správania C.. X. a potvrdzuje aj hodnovernosť jeho výpovede a vyvracia priateľský vzťah medzi C.. X. a E. V..

K výpovedi svedka C.. L.H. súd uvádza, že táto nebola podstatná pre skutkové závery, nakoľko z výpovede tohto svedka len nepriamo vyplynulo, že funkcia C.. B. do konca roka 2019 obsadená nebola a vykonával ju práve svedok ako zástupca. Výpoveď svedkyne C.. L. M. však špecializovaný trestný súd považoval za hodnovernú. Za relevantné považoval fakt, že suma XX.XXX,XX Euro bola prednesená daného dňa, t. j. 6. decembra 2016, čiže ešte v značnom časovom predstihu pred podaním trestného oznámenia, a rovnako, že C.. X. potvrdil vedomosť o korupčnej požiadavke, ako aj to, že obžalovaný C.. B. o tom vedel.

K výpovedi svedkyne L. F. T. špecializovaný trestný súd uviedol, že jej pravdivosťnú hodnotu zvyšoval fakt, že na hlavnom pojednávaní používala poznámky z inkriminovaného dňa. Jednoznačne sa jedná o svedkyňu, ktorá je v celej veci v neutrálnom postavení, a nie je žiadny dôvod spochybňovať skutočnosti, ktoré uvádzala. Okrem iného potvrdila fakt, že obžalovaný C.. B. sa čudoval, prečo mu vôbec C.. M. dáva otázku k úplatku. C.. X. odpovedal na všetky otázky C. M..

Výpovede svedkýň C. R. L. a C.. W. I. v podstate žiadnym spôsobom neovplyvnili skutkové závery, ku ktorým dospel špecializovaný trestný súd; nanajvýš potvrdili, že kontrola bola komplikovaná, bola viackrát konzultovaná a bolo plne v kompetencii C.. X., v akom zmysle kontrolu uzavrie. Výpoveď svedka C.. U. X. nepriamo potvrdzuje hodnovernosť výpovede C.. X., konzistentnosť jeho postoja k preverovanému subjektu počas celého priebehu kontroly, so zvýšenou nervozitou ku koncu kontroly v dôsledku snahy zo strany E. V. a korupčných aktivít o zvrátenie výsledku kontroly. V kontexte s obhajobou obžalovaného C.. B. o vyfabulovanom deji je v rozpore s logikou, aby bol C.. X. nervózny z toho, že má zmeniť svoje predchádzajúce závery na priebeh daňovej kontroly, pokiaľ by takéto snahy reálne neexistovali.

K výpovediam svedkov Z. Y. a X. Y. špecializovaný trestný súd uviedol, že ich hodnotí ako pravdivé a hodnoverné. Svojím spôsobom neboli prínosné pre priame preukazovanie korupčného konania a potvrdzovali len stretnutie E. V. s C.. X., ktoré malo byť náhodné u iného nezainteresovaného subjektu. Výpovede týchto svedkov boli v súlade s výpoveďami svedkov E. V. a C.. X..

Napokon, čo sa oboznámených listinných dôkazov týka, ich obsah viedol špecializovaný trestný súd ku konštatovaniu, že na základe výsledkov daňovej kontroly u podnikateľského subjektu E. X. M., s. r. o., boli vydané tri prvostupňové rozhodnutia, ako aj tri rozhodnutia v odvolacom konaní. V konečnom dôsledku nebol priznaný nadmerný odpočet DPH vo výške XX.XXX,XX Eu.ro, ktorý sa týkal obchodov so stavebnou oceľou, ktorý svojou schémou naplňal charakter reťazových obchodov. Dátumy vydávania jednotlivých rozhodnutí umožnili súdu časovo ohraničiť čas skutku, ktorý bol ustálený ako druhá polovica mesiaca august 2016, nakoľko stretnutie medzi C.. Y. U. a E. V. sa malo odohrať krátko po vydaní v poradí druhého rozhodnutia v druhom stupni, t. j. rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR č. XXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 12. augusta 2016 (č. l. 401 a nasl. spisu). Čas skutku zároveň predchádzal stretnutiu na Daňovom úrade v M., ktoré sa uskutočnilo 06. decembra 2016. V poradí tretie prvostupňové rozhodnutie bolo vydané krátko na to, t. j. 14. decembra 2016 - rozhodnutie Daňového úradu M., pobočka Z., č. XXXXXXXXXX/XXXX (č. l. 418 a nasl. spisu). Konečné rozhodnutie, t. j. v poradí tretie odvolacieho orgánu (č. l. 450 a nasl. spisu), potvrdzuje konzistentnosť postoja svedka Ing. X. a oprávnenosť jeho záverov z výsledkov dokazovania v rámci daňovej kontroly.

Listiny predložené Finančným riaditeľstvom SR k osobám obžalovaných preukazujú postavenie jednotlivých obžalovaných. Obžalovaný C.. B. bol v čase skutku vedúcim oddelenia daňovej kontroly X na Daňovom úrade M., pobočka Z., a podľa opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta (č. l. 476), jeho činnosť spočívala v analytickej a syntetickej činnosti vo vyhodnocovaní výsledkov a v príprave podkladov na rozhodovanie na úseku kontroly v pôsobnosti orgánu miestnej štátnej správy s krajskou pôsobnosťou. Rovnako plnil úlohy vedúceho zamestnanca. Ako vyplýva z rozhodnutí Daňového úradu M., pobočka Z., v poradí prvého a tretieho (č. l. 343 a nasl. spisu, resp. č. l. 418 a nasl. spisu), ako vedúci oddelenia daňovej kontroly č. X tieto vlastnoručne podpisoval. V dôsledku zmeny kompetencií v poradí druhé prvostupňové rozhodnutie podpisovala C.. M..

Vo vzťahu k záveru špecializovaného trestného súdu o spolupáchateľstve oboch obžalovaných, resp. v zmysle ustálenej skutkovej vety, že konania sa dopustili po prechádzajúcej vzájomnej komunikácii, vychádzal špecializovaný trestný súd z nevyvrátiteľnej domnienky, že pokiaľ by sprostredkovaniu požiadavky obžalovaným C.. U. E. V. nepredchádzala vzájomná dohoda medzi obžalovanými, nemohol žiadnu požiadavku sprostredkovať. Že sa v danom prípade nejednalo zo strany C.. U. o konanie, o ktorom by obžalovaný Ing. B. vedomosť nemal, preukazuje už vyššie zdôrazňovaná „krížová kontrola skutkového deja“, keď svedok C.. X. potvrdil zhodnú požiadavku na sumu XX.XXX,XX. Euro od obžalovaného C.. B..

Čo sa týka výroku o treste, v prípade právnej kvalifikácie podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona u obžalovaného C.. X. B. vychádzal špecializovaný trestný súd pri akceptovaní jednej poľahčujúcej okolnosti a to, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, bez zistenia príťažujúcej okolnosti, z upravenej trestnej sadzby v zmysle zásad ustanovených v § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, t. j. že pri prevahe poľahčujúcich okolností sa znižuje horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Takto upravená trestná sadzba predstavuje výmeru 5 až 9 rokov a 8 mesiacov. Berúc do úvahy osobu obžalovaného, ktorý bol veľmi kladne pracovne hodnotený bez akýchkoľvek negatívnych poznatkov z miesta bydliska, berúc do úvahy, že k poskytnutiu úplatku v konečnom dôsledku nedošlo a kontrola bola uzatvorená objektívne v neprospech daňového subjektu dospel špecializovaný trestný súd k záveru, že postačuje uloženie trestu odňatia slobody úplne na dolnej hranici, t. j. vo výmere piatich rokov. Keďže obžalovaný doposiaľ nebol ani súdne trestaný, v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho zaradil pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Keďže obžalovaný C.. B. sa dopustil trestnoprávneho konania v súvislosti so svojím zamestnaním, považoval špecializovaný trestný súd za potrebné vyradiť ho z možnosti vykonávať určité zamestnanie, výkon ktorého upravuje zákon o štátnej službe. Z toho dôvodu mu uložil trest zákazu činnosti na dobu piatich rokov, čo je v strede zákonnej trestnej sadzby.

Čo sa týka trestnej sadzby v prípade právnej kvalifikácie podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona u obžalovaného C.. Y. U., špecializovaný trestný súd vychádzal pri akceptovaní jednej poľahčujúcej okolnosti a to, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, bez zistenia príťažujúcej okolnosti z upravenej trestnej sadzby v zmysle zásad ustanovených v § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, t. j. že pri prevahe poľahčujúcich okolností sa znižuje horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Takto upravená trestná sadzba predstavuje výmeru 3 až 6 rokov a 4 mesiace. Berúc do úvahy osobu obžalovaného, ktorý bol kladne pracovne hodnotený bez negatívnych poznatkov z miesta bydliska dospel napokon špecializovaný trestný súd k záveru, že postačuje uloženie trestu odňatia slobody úplne na dolnej hranici, t. j. vo výmere troch rokov, pričom rovnako tak akcentoval obsah § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktoré vo vzťahu k obžalovanému Ing. U. aplikoval, teda výkon trestu odňatia slobody menovanému obžalovanému podmienene odložil na tam uvedenú skúšobnú dobu za súčasného uloženia probačného dohľadu obžalovanému v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Čo sa konkrétne uloženej povinnosti týka špecializovaný trestný súd uzavrel, že v danom prípade, z dôvodu posilnenia individuálnej prevencie, ako súčasť výchovného programu súd určil obžalovanému povinnosť účasti na hlavnom pojednávaní minimálne v dvoch trestných veciach. Takáto účasť umožní páchatelovi opätovne absolvovať hlavné pojednávanie, zabezpečí možnosť pre probačného úradníka takúto účasť prejednať a zabezpečí konkrétnu spätnú väzbu pri vyžiadaní správy o

správani sa odsúdeného v skúšobnej dobe.

Ihneď po vyhlásení rozsudku podali proti nemu obaja obžalovaní odvolanie.

Obžalovaný C.. X. B. podané odvolanie dodatočne písomne odôvodnil, pričom úvodom zdôraznil, že rozsudok špecializovaného trestného súdu považuje za nedostatočne odôvodnený a založený na nesprávnom skutkovom posúdení veci. Zároveň čo do obsahu v skutku obšírnym spôsobom polemizoval s hodnotnosťou a pravdivosťou výpovede svedka C.. X., a to najmä s poukazom na jeho údajnú motiváciu, aby výsledok daňovej kontroly bol v konečnom dôsledku v prospech E. V., ktorého obžalovaný označil ako za „kontroverzného podnikateľa“. C.. X. je podľa názoru obžalovaného C.. B. platným a vydierateľným, nakoľko spolu s V., ktorý je vyšetrovaný pre miliónové daňové podvody pri obchodovaní so stavebnou oceľou zosnovali plán, ktorý sa im však nepodaril - „salámovou metódou“ po častiach uznať nadmerný odpočet DPH v sume XXX.XXX,XX Euro. Nahlásenie orgánom činným v trestnom konaní bolo 24. marca 2017, čo je zhruba tri mesiace po ukončení kontroly v neprospech daňového subjektu a sedem mesiacov od času, kedy sa mal skutok stať. Posledné rozhodnutie bolo pritom vydané v roku 2016. Svedok V. pri výpovedi na súde klamal, pretože tvrdil, že trestné oznámenie podal do dvoch týždňov odkedy sa dozvedel o skutku, ktorý sa mal stať v auguste 2016; trestné oznámenie však bolo podané až 24. marca 2017, keď už vedel, že kontrola nebude ukončená v jeho prospech. Súd vôbec nebral do úvahy závažnú otázku v komunikácii medzi svedkami, a síce „zachrániš ma?“, ktorú položil C.. X. E. V., čo odznelo aj v jeho výpovedi. Je úplne jasné a logické, prečo ju kládol, ak by konal zákonne a čestne, nemal by k tomu dôvod.

Rovnako tak je nepravdivou informácia, že C.. X. iadal o stiahnutie z kontroly, nakoľko v priebehu konania ním nebola predložená akákoľvek obdobná písomná žiadosť s uvedeným obsahom. Obžalovaný C.. B. nemal tak vplyv, ako ani dosah na zmarenie jeho žiadosti - C.. X. tak mohol urobiť kedykoľvek. Ak by však nepredpokladal svoj prospech, predložil by ju. Pri výpovedi C.. X. mal obžalovaný napísať na nejaký papierik požadovanú sumu, avšak žiadny takýto dôkaz výraznej usvedčujúcej sily v konaní nebol produkovaný, pričom prípadné znalecké skúmanie písma na takomto listinnom dôkaze by jasne obžalovaného usvedčilo. Svedok C.. U. pritom jasne vypovedal a potvrdil, že do výkonu daňovej kontroly nemôže tak vedúci oddelenia, ako ani nikto iný zasahovať, čo zhodne konštatovali aj svedkovia C.. L., C.. M., L.. T. a C.. I.. Ak následne špecializovaný trestný súd uviedol, že svedkovia nemali priateľský vzťah a nemali dôvod klamať, nevie obžalovaný Ing. B. určiť povahu takýchto vzťahov; počas jeho 25 (dvadsaťpäť) ročnej praxe ide však o jediný prípad na Slovensku, keď si v priebehu daňovej kontroly vymenia V. a X. 190 (stodeväťdesiat) SMS správ s výlučným zámerom vyvrátiť ich priateľský vzťah. Obžalovaný je v tejto súvislosti presvedčený, že súdu boli predložené len účelové SMS správy a nie všetky. Je absolútne nelogické, aby dve osoby bez žiadneho zámeru či vzťahu tak intenzívne „esemeskovali“ a stretávali sa mimo úradu. Nanajvýš zaujímavou skutočnosťou je takisto dokumentovanie, evidovanie a archivovanie komunikácie iba zo strany kontrolovaného subjektu a nie zo strany kontrolóra, ktorému to ukladá zákon. Uvedené však zostalo v konaní nepovšimnuté napriek tomu, že C.. X. ako štátny zamestnanec bol povinný z každého stretnutia s konateľom kontrolovaného daňového subjektu spísať zápisnicu o ústnom pojednávaní, čo však preukázateľne neurobil (viď SMS a výpovede X. a V. v spojení s relevantnou časťou spisu, ktoré súhrnne obžalovaný C.. B. označil za protizákonné). Naviac, štátny zamestnanec - kontrolór C.. X. si počas výkonu daňovej kontroly potykal s konateľom kontrolovaného daňového subjektu, pričom sa takisto medzi nimi potvrdili aj telefonáty a stretnutia v domácnostiach, čo treba považovať za neprofesionálne, neprípustné a neetické. Obžalovaný C.. B. uvedené prirovnal k tomu, ak by si potykal s vyšetrovateľom NAKA, ktorý vyšetroval jeho trestnú vec a potom by si s ním telefonoval, esemeskoval, stretávali by sa v reštauráciách a navštevovali sa v domácnostiach a ktorý by mu dopredu zaslal mailom otázky tak obžalovanému, ako aj jeho obhajcovi, aby si pripravili odpovede a formálne by následne absolvovali výsluch. K uvedenému obžalovaný položil rečnícku otázku, či nepredstavuje korupciu také konanie C.. X., ktorý si necháva platiť za obedy a občerstvenie svedkom V., čo vyplynulo z SMS správ a výpovedí označených svedkov. C.. X. navyše spisoval zápisnice z výpovede svedkov tak, že vopred V. zaslal otázky e-mailom, aby si tento mohol pripraviť odpovede. Rovnako tak C.. X. podpisoval zápisnice o výpovediach svedkov so spätným dátumom, resp. s iným dátumom, čo opäť potvrdzujú SMS správy. Takisto bol povinný o

každej SMS, telefonáte alebo stretnutí mimo priestorov daňového úradu a e-mailovej správe s konateľom kontrolovaného daňového subjektu spísať úradný záznam, ako aj mal povinnosť evidovať na podateľni daňového úradu všetky dokumenty predložené kontrolovaným daňovým subjektom; nič z uvedeného však neurobil. Podľa charakteru komunikácie v SMS správach navyše C.. X. ďakoval V. v čase kontroly, avšak nevedno za čo.

Ďalším motívom konania C.. X. je jeho dlhoročná túžba získať riadiacu funkciu, z čoho má dodnes pocit nedocenenia a o všetkých sa vyjadruje že sú neschopní. Sám šíril o svojom protikandidátovi C.. V. nepravdivé informácie a hanlivo ho ohováral, za čo bol následne personálne riešený a preradený z funkcie kontrolóra, pričom obžalovaný o uvedenom poskytol v podanom odvolaní popis ďalších s tým súvisiacich skutočností. C.. B. takisto poukázal aj na početné pracovné pochybenia a odbornú, resp. pracovnú nespôsobilosť svedka C.. X., pričom tieto rovnako pomerne obsiahlym spôsobom opísal v texte podaného odvolania. Rovnako dodal, že svedok C.. X. mal obavy ukončiť daňovú kontrolu s poukazom na § 44 ods. 4 písm. c), písm. d) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok), ktoré v podstate ustanovuje, že ak by táto u totožného subjektu opakovane vykonávaná kontrola dopadla inak ako pôvodná, hrozilo by C.. X. obvinenie zo spáchania trestného činu. Neobstojí preto konštatovanie špecializovaného trestného súdu, že C.. X. mohol kontrolu vykonať vlastne tak, ako chcel, pričom rovnako tak je rozporuplné a priam absurdné také zdôvodnenie, že by mal mať práve obžalovaný C.. B. priamy vplyv na priebeh a výsledok kontroly. Vedúci oddelenia nemá na priebeh kontroly absolútne žiadny vplyv, čo potvrdili všetci relevantní svedkovia (C.. U., C.. L., C.. M., L.. T. a C.. I.). Rozhodnutia boli podpísané a vydané v súlade s podpisovým poriadkom daňového úradu a predmetné rozhodnutia obžalovaný nepodpisoval sám, avšak v súčinnosti s riaditeľkou odboru kontroly a analýz. Ani C.. X. pritom kontrolu nevykonával sám, ale v dvojici s C.. X., ktorý by nepodpisal protokol s iným výsledkom a mohol by oznámiť protiprávnu činnosť. Po tom, čo sa obžalovaný C.. B. dozvedel o priebehu vyšetrovania a najmä o obsahu výpovedí svedkov C.. X., V. a ich vzájomnej SMS komunikácie týkajúcich sa spôsobu vykonávania daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie jún 2013 u daňového subjektu E. X. M. F., k čomu uviedol, že tak C.. X., ako aj E. V. mali dôvod pred špecializovaným trestným súdom klamať a krivo vypovedať, pretože im obom išlo o prospech a o to, aby predmetná daňová kontrola bola ukončená v prospech kontrolovaného daňového subjektu, v čom im zabránil práve obžalovaný. Na to nasledovala ich pomsta, ktorá skončila až vyhlásením odsudzujúceho rozsudku vo vzťahu k obžalovanému. Obžalovaný je teda potrestaný za chránenie záujmov štátu.

V tejto súvislosti obžalovaný poukázal i na početné porušenia tak zákona o štátnej službe, ako aj daňového poriadku a interných riadiacich aktov Finančnej správy zo strany C.. X.. Celá obžaloba je postavená na výpovedi C.. X. a bez iného dôkazu (už spomínaný papierik). Obžalovaný C.. B. poukázal na svoju doterajšiu osobnú a profesionálnu bezúhonnosť, ako aj na dlhoročné pracovné pôsobenie na daňovom úrade, pričom takisto zdôraznil, že sa snaží prispievať k verejnému a spoločenskému životu - už tretie volebné obdobie vykonáva funkciu poslanca obecného zastupiteľstva a aktívne participuje pri zveľaďovaní spoločensko - kultúrneho života v obci. Počas súdneho procesu prišiel o oboch rodičov, s ktorými býval, pričom táto udalosť mu doslova zničila život a krutým spôsobom poznačila aj život jeho najbližších, nakoľko žije na dedine. Takisto poukázal na svoj osobný pôvod a príbuzenstvo a kresťanskú výchovu, pričom dodal, že nevlastní a ani nikdy nevlastnil žiadne nehnuteľnosti (okrem polovice zdedeného domu), má 16 - ročné motorové vozidlo a v dôsledku svojej nezamestnanosti nemá žiadne úspory. Nemal preto dôvod na protiprávne konanie, nakoľko je bezdetný a nemieni ani zmeniť svoje bydlisko, v ktorom žije od narodenia riadnym a bezúhonným občianskym životom. Bol profesne popravený a úplne dehonestovaný, pričom pyká len za skrivodlivosť a nenávisťný postoj svojho kolegu, ktorý pred špecializovaným trestným súdom sám uviedol, že u obžalovaného žiadne nečestné konanie nevidel a ním prednesené poznámky zrejme boli len žartom. Prokurátor proti nemu zastavil trestné stíhanie vedené pre zločin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, no špecializovaný trestný súd ho odsúdilako verejného činiteľa podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Ak teda obžalovaný nezneužil právomoc verejného činiteľa, nemohol byť ani ako verejný činiteľ odsúdený. Tak obžalovaný C.. B., ako ani obžalovaný C.. U. nemali žiaden vplyv na výsledok kontroly. Po V. oznámení zo 6. decembra 2016, že od neho niekto žiadal nejaké

peniaze (avšak nepovedal žiadne meno ani kto mal od neho peniaze žiadať) obžalovaný kategoricky poprel, že by o niečom takom vedel, pričom následne požiadal o ukončenie daňovej kontroly, resp. vyrubovacieho konania iným kontrolárom z iného oddelenia príslušného daňového úradu C.. M. ako riaditeľku odboru kontroly a analýz. C.. M. vo výpovedi takisto nepotvrdila, že by obžalovaný vedel o úplatku; naopak, reagovala tak, že tieto podozrenia sa netýkajú obžalovaného ani nikoho z ich oddelenia a prikázala, že túto daňovú kontrolu, resp. vyrubovacie konanie musia dokončiť kontrolóri C.. X. a C.. X.. Ak C.. X. hodnotil obžalovaného ako veľmi dobrého a ako kamaráta, nie je to pravdou, nakoľko C.. X. nikdy nebol priateľom obžalovaného, ale len jeho kolegom a vždy mu v tomto smere pomáhal, ak mal problémy v práci. C.. X. takisto potvrdil, že o žiadnej korupcii nevedel a uviedol, že kontrola nemohla dopadnúť v prospech V. a on by takýto výsledok ani nepodpísal. Daňový subjekt v čase výkonu kontroly vyšetrovala NAKA, o kontrolu sa zaujímala riaditeľka odboru kontroly a rovnako tak daňoví metodici a všetci nadriadení C.. B., čo bolo počas trestného konania potvrdené viacerými svedkami. Súd však napriek súčasnej spoločenskej atmosfére vôbec nevzal do úvahy, že štátny zamestnanec C.. X. si telefonoval a písal SMS so závadovou osobou a kontroverzným podnikateľom V., v ktorého obchodnej spoločnosti toho času vykonával daňovú kontrolu, čím konal v rozpore so zákonom o štátnej službe, ako aj etickým kódexom zamestnanca Finančnej správy. Obžalovaný C.. B. uviedol, že by bol úplný idiot, ak by takéto veci robil s človekom ako je V., ktorý je vyšetrovaný Národnou kriminálnou agentúrou pre podvody s daňou z pridanej hodnoty a bol aj zadržaný políciou, resp. s C.. X. s poukazom na jeho vyššie opisované charakterové a profesionálne vady. Rovnako tak obžalovaný poukázal na to, že v nadväznosti na ním už vyššie uvádzané osobné, majetkové a rodinné pomery nemal žiadnu motiváciu páchať korupčnú trestnú činnosť.

S poukazom na vyššie vyjadrené obžalovaný C.. X. B. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania rozhodol tak, že zruší odvolaním napadnutý rozsudok s tým, že vec vráti špecializovanému trestnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie spolu so záväzným právnym názorom vyslovujúcim nevinu menovaného obžalovaného.

Obžalovaný C.. Y. U. odôvodnil podané odvolanie písomným podaním, prostredníctvom zvoleného obhajcu. Vo všeobecnosti v úvode písomných dôvodov podaného odvolania akcentoval nejasnosti a neúplnosti deklarovaných skutkových zistení ako aj skutočnosť, že špecializovaný trestný súd sa nedostatočne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie; rovnako tak označil odvolaním napadnutý rozsudok za zaťažený vadami nepreskúmateľnosti, nepresvedčivosti a vo všeobecnosti za vecne nesprávny a v konečnom dôsledku napokon aj nezákonný. Špecializovaný trestný súd svoj záver o vine obžalovaného založil v rozhodujúcej miere na obsahu svedeckej výpovede E. V. - na priamom dôkaze, pričom podporne vzal do úvahy výpovede svedkov C.. X., C.. M., C.. X., L.. T. a L.. U. - dôkazy nepriame. Pri posudzovaní hodnovernosti svedeckej výpovede svedka V. však špecializovaný trestný súd bližšie nekonkretizoval časový sled jednotlivých úkonov realizovaných vo veci daňovej kontroly E. X. M., s.r.o., ktorý má preukazovať (objektivizovať) hodnovernosť a vierohodnosť svedeckej výpovede menovaného. Podstatným sa v tejto súvislosti javí časové ohraničenie spáchania skutku, ktoré špecializovaný trestný súd ustálil na druhú polovicu mesiaca august 2016, nakoľko stretnutie obžalovaného C.. U. so svedkom V., na ktorom mu mal prezentovať - sprostredkovať požiadavku na poskytnutie úplatku od obžalovaného C.. B. sa malo uskutočniť krátko po vydaní v poradí druhého rozhodnutia v druhom stupni, t. j. rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR č. XXXXXXXXXX/XXXX z 12. augusta 2016. Čas skutku mal zároveň predchádzať stretnutiu na Daňovom úrade v M., ktoré sa uskutočnilo 6. decembra 2016. Následne dňa 14. decembra 2016 bolo vydané v poradí tretie prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu M., pobočka Z.; konečné rozhodnutie, teda v poradí tretie rozhodnutie odvolacieho orgánu bolo vydané 14. marca 2017. Z dôvodu konzistentnosti časového sledu výpovedí sa potom javí zo strany obžalovaného C.. U. vhodným doplniť a časovo situovať okamih podania trestného oznámenia svedkom V., a síce jeho precizovaním na deň 24. marca 2017. Práve dotknutý časový okamih robí totiž jeho svedeckú výpoveď nehodnovernou z dôvodu pretrhnutia časovej kauzality medzi časom spáchania skutku (druhá polovica mesiaca august 2016) a časom podania trestného oznámenia, nakoľko z uvedeného je zrejmé, že k podaniu trestného oznámenia došlo s časovým odstupom takmer ôsmich mesiacov. Inak povedané, svedok V. podal trestné oznámenie až po tom, ako bolo právoplatne rozhodnuté daňovým úradom o nevyplatení nadmerne uplatneného odpočtu DPH vo výške XX.XXX,XX Eur. Menovaný nepodal trestné oznámenie

bezprostredne po skutku (v auguste 2016) ani navyše bezprostredne po stretnutí na Daňovom riaditeľstve v M. (6. decembra 2016), kedy mal svedok prezentovať náznaky údajne korupčného správania pracovníkov Daňového úradu M., pobočka Z.. Rovnako tak je nutné za nehodnovernú považovať svedeckú výpoveď E. V. z dôvodu načasovania jeho osobného rokovania na Daňovom úrade v M. dňa 6. decembra 2016 ako aj účelu predmetného stretnutia, nakoľko toto sa uskutočnilo bezprostredne predtým, ako bolo vydané v poradí tretie prvostupňové negatívne rozhodnutie. Načasovanie stretnutia preto nemožno chápať inak ako snahu svedka V. vyvinúť tlak na zmenu dovtedajšieho negatívneho postoja Daňového úradu M. k výplate ním uplatneného nadmerného odpočtu DPH. Prezentovanému záveru zodpovedá aj avizovaný účel a priebeh predmetného stretnutia, keď svedok L.. U. celkom jednoznačne vo svojej výpovedi uviedol, že účelom stretnutia bolo riešenie daňovej kontroly, aby nedochádzalo k prietahom. Ten istý svedok zároveň poprel, že by mu V. vopred povedal, že na tomto stretnutí chce niečo takéto predniesť (korupčné správanie). Samotný priebeh stretnutia takisto popísali aj svedkyne C.. M. a L.. T., čo len podporuje pravdivosť výpovede L.. U. o účele predmetného stretnutia, pričom rovnako tak uvedené podporuje pravdivosť toho, že „z pána V. to spontánne vybuchlo“ práve v čase, keď zistil definitívne negatívne stanovisko daňového úradu k ním uplatnenému nadmernému odpočtu DPH. Bez významu takisto nie je skutočnosť, že svedok V. tak na predmetnom stretnutí, ako ani pred svedkom C.. X. nikdy nespomenul meno obžalovaného C.. U. ako údajného sprostredkovateľa úplatku, naopak, spomenul ho až následne v rámci podania trestného oznámenia. Sumarizačne preto obžalovaný konštatuje, že svedok V. má veľmi silnú motiváciu zinscenovať vyžiadanie úplatku z dôvodu pomsty za nepriznaný uplatnený nadmerný odpočet DPH vo výške XX.XXX,XX Eur. Jeho svedeckú výpoveď je potrebné považovať za nehodnovernú aj s poukazom na rozpory medzi obsahom jeho svedeckej výpovede na hlavnom pojednávaní a obsahom zápisnice o podaní trestného oznámenia, keď kategoricky vypovedal, že trestné oznámenie podal po dvoch týždňoch po skutku. Ak potom svedok V. v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní formálne deklaroval, že nechcel svojou výpoveďou obžalovanému Ing. U. poškodiť, nemožno inú výpoveď označeného svedka hodnotiť ako hodnovernú, keď napokon obžalovaného označil za sprostredkovateľa, teda spolupáchateľa skutku opísaného v obžalobe, nieto ako výpoveď, ktorou by chcel ani so značnou dávkou sarkazmu obžalovanému akýmkoľvek spôsobom pomôcť. Obžalovaný v ďalšej časti písomných dôvodov podaného odvolania podrobne opisoval výpoveď svedka C.. X., pričom nosným motívom ním formulovanej argumentácie je predovšetkým len formálne a nekritické hodnotenie a následné osvojenie si výpovede označeného svedka špecializovaným trestným súdom pre vyslovenie záveru o vine obžalovaného. Špecializovaný trestný súd predovšetkým opomenul, že nehodnovernosť svedeckej výpovede svedka Ing. X. nemusí byť založená vôbec na negatívnej motivácii menovaného k Ing. B. ani na jeho priateľskom vzťahu k svedkovi V.. V podstate úplne zhodne so spoluobžalovaným Ing. B. poukázal na značne negatívne osobnostné a profesijné charakteristiky svedka C.. X., pričom rovnako zdôraznil submisívny vzťah medzi C.. X. a E. V., ktorý naňho mal zvyšovať hlas, keď sa mu nepozdával postup C.. X. pri výkone daňovej kontroly. Príčiny tohto vzťahu pritom nevedel relevantným, resp. žiadnym spôsobom vysvetliť ani svedok C.. X., pričom do úvahy prichádza rovno niekoľko variantov tohto špecifického vzťahu, počínajúc ekonomickou závislosťou C.. X. od E. V. až po verziu o možnom korupčnom pozadí medzi nimi, čo by podľa názoru obžalovaného aj objasňovalo motiváciu C.. X. vypovedať v predmetnej veci účelovo a tendenčne v neprospech obžalovaných. Obžalovaný osobitne akcentoval, že obžalovaný C.. B., ktorý sa mal dopustiť údajného korupčného správania evidentne na rozdiel od C.. X. nespolupracoval s E. V., nekomunikoval s ním ani osobne a ani prostredníctvom SMS správ a nestretával sa s ním ani v súkromí. Rovnako tak sa žiada poznamenať, že obžalovaný Ing. B. si dokonca počas výkonu daňovej kontroly nevymenil ani len jednu SMS správu s obžalovaným C.. U. a to napriek tomu, že v zmysle obžaloby je im kladené za vinu dopustenie sa korupčného správania sa po predchádzajúcej vzájomnej komunikácii oboch menovaných. Špecializovaný trestný súd však nedôvodne zľahčuje a bagatelizuje dôkazy svedčiace o osobnom a submisívnom vzťahu medzi svedkami C.. X. a V., keď tento hodnotí ako štandardný s poukazom na výpoveď svedka C.. X., ktorý poznamenal, že Ing. X. si ľudí „púšťal k telu“. Svedok Ing. X. však prezentoval len všeobecnú osobnostnú charakteristiku svedka Ing. X. a vôbec sa nevyjadroval k špecifikám jeho vzťahu so svedkom V.. C.. X. navyše ani nemal vedomosť o ich komunikácii a nedisponoval informáciami týkajúcimi sa toho, že sa obaja menovaní stretávali aj mimo daňového úradu v súkromí a rovnako tak nemal vedomosť o ich SMS komunikácii. Preto výpoveď svedka C.. X. nemá vo vzťahu k

hodnovernosti a záverom plynúcim z výpovede Ing. X. iadnu relevanciu. Výpoveď svedka C.. X. je nehodnoverná aj s poukazom na rozpory vo vzťahu k ostatným v konaní produkovaným dôkazom, a síce osobného charakteru vo forme svedeckých výpovedí (C.. M. poprela, aby na základe nejakej subjektívnej dedukcie počas ich osobného stretnutia na daňovom úrade s C.. X. označila obžalovaného C.. U. za možného sprostredkovateľa úplatku tak, ako to uvádza C.. X.), pričom naopak svedkyňa L.. T. na hlavnom pojednávaní v jej výpovedi uviedla, že to bol práve svedok Ing. X., ktorý označil osobu obžalovaného C.. U. za možného sprostredkovateľa žiadaného úplatku bez bližšieho ozrejmenia akéhokoľvek chronologického či vecného kontextu tejto dedukcie. V tejto súvislosti sa potom javí podstatným, že C.. X. poprel vo svojej výpovedi to, že by mu svedok V. označil v priebehu ich stretnutí meno údajného sprostredkovateľa vyžiadaného úplatku. Pokiaľ by aj svedok C.. X. v akomkoľvek kontexte označil C.. U. za možného sprostredkovateľa, ide výlučne o výsledok subjektívnej a ničím nepodloženej domnienky (dedukcie) C.. X. bez reálneho základu v obsahu iných vo veci vykonaných dôkazov. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok špecializovaného trestného súdu nespĺňa zákonom stanovené požiadavky týkajúce sa jeho štruktúry, osobitne tie, ktoré Trestný poriadok upravuje v § 163 ods. 1 písm. d), resp. § 168 ods. 1, nakoľko z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akým spôsobom sa špecializovaný trestný súd vysporiadal s obhajobou a osobitne s tým súvisiacou právnou argumentáciou obsiahnutou v záverečnej reči prednesenej obhajcom obžalovaného. Nad rámec konštatovaného obžalovaný Ing. U. uviedol, že dôkazy produkované v priebehu hlavného pojednávania hodnotil špecializovaný trestný súd v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku len z výlučne formálneho hľadiska, avšak v konečnom dôsledku tieto hodnotil selektívne, účelovo a tendenčne v neprospech obžalovaného a v rozpore s ich skutočným obsahom. Prezentované námietky a výhrady možno názorne ilustrovať na analytickej časti odvolaním napadnutého rozsudku špecializovaného trestného súdu, kde dochádza len k referovaniu obsahu produkovaných dôkazov, osobitne obsahu svedeckých výpovedí, a to len fragmentárne za súčasného akcentovania iba tých sekvencií reprodukováného skutkového deja, ktoré je možné uplatniť v neprospech obžalovaného. Produkované svedecké výpovede (osobitne výpovede C.. X. a V.) špecializovaný trestný súd hodnotí výlučne v kontexte skutočností, ktoré podporujú ich hodnovernosť, avšak súčasne opomína vyhodnotiť zároveň i tie okolnosti, ktoré hodnovernosť označených svedeckých výpovedí len negujú. Uvedené možno plne vzťahovať aj na referované listinné dôkazy, nakoľko z ich uvádzaného obsahu podľa všetkých okolností špecializovaný trestný súd zrejme nedopatrením vypustil z popisu časovej osi priebehu jednotlivých skutkových okolností čas, kedy bolo vydané v poradí tretie rozhodnutie odvolacieho orgánu a následne aj to, kedy bolo podané trestné oznámenie svedkom V.. Takýmto účelovým kompilátom rozhodujúcich skutkových okolností špecializovaný trestný súd vygeneroval opis skutkového deja, ktorý nekorešponduje s obsahom vo veci produkovaných dôkazov a v uvedenom smere má za následok nepresvedčivosť a nepreskúmateľnosť rozsudku napadnutého odvolaním.

Vo vzťahu k právnym záverom odôvodňujúcim výrok o vine sa žiada obžalovanému osobitne akcentovať, že tento musí byť výrazom jednoznačného a žiadne dôvodné pochybnosti nevzbudzujúceho záveru, že sa práve obžalovaný dopustil skutku uvedeného vo výroku rozsudku a že tento skutok vykazuje znaky niektorého činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. V danom prípade však špecializovaný trestný súd založil svoje rozhodnutie o vine výlučne na základe výpovedí svedka V. a nepriamo na hypotetickej dedukcii svedka C.. X. o osobe sprostredkovateľa, ktorú mal prezentovať na stretnutí u C.. M. avšak bez toho, aby tento ozrejmil chronologický a vecný kontext tejto dedukcie. Vo vzťahu k spolupáchateľstvu obžalovaných špecializovaný trestný súd mylne vychádzal z nevyvrátiteľnej domnienky, že pokiaľ by sprostredkovaniu požiadavky obžalovaným C.. U. svedkovi V. nepredchádzala vzájomná dohoda medzi obžalovanými, nemohol žiadnu požiadavku C.. U. ani sprostredkovať. Špecializovaný trestný súd v tejto súvislosti dedukoval a právne uzatvoril, že sa v danom prípade zo strany C.. U. nejednalo o konanie, o ktorom by obžalovaný C.. B. nemal vedomosť, čo preukazuje už vyššie zdôvodnená krížová kontrola skutkového deja, keď svedok C.. X. potvrdil zhodnú požiadavku na sumu XX.XXX,XX Euro od obžalovaného C.. B.. S prezentovaným právnym záverom špecializovaného trestného súdu sa však nemožno stotožniť, nakoľko skutková okolnosť, ktorá je súčasťou popisu skutku nemôže byť predmetom žiadnej domnienky, a to ani nevyvrátiteľnej domnienky. Naopak, skutková okolnosť týkajúca sa existencie vzájomnej dohody medzi obžalovanými, ktorá mala chronologicky predchádzať sprostredkovaniu požiadavky a poskytnutie úplatku, musí byť spoľahlivo preukázaná bez

akýchkoľvek dôvodných pochybností na základe obsahu dôkazov produkovaných v trestnom konaní. V trestnej veci obžalovaných však takýto dôkaz produkovaný nebol, pričom ide o skutkovú okolnosť vzťahujúcu sa k existencii spolupáchateľstva v konaní spoluobžalovaných. Objektivizáciu tejto skutkovej okolnosti preto nemožno nahradiť tzv. nevyvrátiteľnou domnienkou o jej existencii, naviac nesprávne interpretovanou a aplikovanou na daný skutkový stav veci, kedy si špecializovaný trestný súd nedôvodne zamenil príčinu s následkom. Jednoduchá skutková okolnosť týkajúca sa existencie vzájomnej dohody medzi spoluobžalovanými nadobúda vo vzťahu k sprostredkovaniu ponuky predikatívny charakter z dôvodu ich vecnej a chronologickej postupnosti. Inak povedané, pokiaľ obžalovaného C.. U. nepožiadali C.. B. o sprostredkovanie ponuky poskytnutie úplatku smerom k svedkovi V., nemohol sa obžalovaný C.. U. ani dozvedieť o existencii nejakej ponuky, resp. ju ďalej sprostredkovať svedkovi V.. Z uvedeného dôvodu sa javí objektivizácia predmetnej skutkovej okolnosti procesne predpísaným spôsobom (na základe obsahu produkovaných dôkazov) kruciálnou vo vzťahu k vyvodzovaniu trestnoprávnej zodpovednosti voči osobe obžalovaného C.. U. ako spolupáchateľa predmetného skutku. Akýkoľvek iný záver vo vzťahu k predmetnej skutkovej okolnosti nerešpektuje § 2 ods. 12, resp. 2 ods. 4 a ods. 10 Trestného poriadku. V danom prípade je totiž rozhodnutie špecializovaného trestného súdu o vine založené výlučne na jednom jedinom usvedčujúcom dôkaze, ktorým je svedecká výpoveď svedka V. (ktorú obžalovaný vo vyššie vymedzených intenciách čo do hodnovernosti spochybňuje) za súčasnej existencie domnienky svedka C.. X.. Za tejto situácie bol špecializovaný trestný súd povinný s poukazom na zásadu prezumpcie neviny aplikovať zásadu *in dubio pro reo*.

Obžalovaný následne odvolanie podané prostredníctvom obhajcu doplnil vlastným písomným podaním, pričom okrem opätovného zdôraznenia nepresvedčivosti, nepreskúmateľnosti a vecnej nesprávnosti a nezákonnosti odvolaním napadnutého rozsudku označil za najpodstatnejšie, že nemal žiaden vplyv na výsledok daňovej kontroly, nakoľko nie je zamestnancom oddelenia kontroly X. C.. L.H. poverený funkciou vedenia príslušného oddelenia potvrdil na hlavnom pojednávaní, že do kontroly nemôže zasahovať tak vedúci oddelenia, ako ani nikto iný, čo potvrdili vo svojich výpovediach aj C.. Daňovú kontrolu vykonával C.. X. v dvojici s C.. X., ktorý vypovedal, že by nepodpísal protokol s iným výsledkom a o žiadnej korupcii nemal vedomosť. Je nemožné spáchať trestný čin korupcie bez spolupráce s druhým členom kontrolnej skupiny, ktorý je rovnocenným partnerom v kontrolnej skupine. Súd vôbec nebral do úvahy, že sám svedok V. vo svojej výpovedi uvádza, že kontrola neprebíha v súlade s daňovými zákonmi a pravidlami slušnosti, pričom mu bolo divné, že kontrolór C.. X. sa správa „bojazlivo“ - z obsahu výpovede však vyplýva, že myslel vo význame „obozretne“ a nie bojazlivo, nakoľko mal nahlas pustené rádio a stretával sa mimo úrad na káve atď. V tejto súvislosti obžalovaný položil otázku, či sa takto správajú ľudia, ktorí majú dôvod domnievať sa, že by mohli byť odpočúvaní alebo sledovaní, pričom neexistuje dôvod, prečo by si to mal C.. X. myslieť. Ak by totiž nerobil nič nezákonné, nemuselo by mu vadieť ani to, pokiaľ by ho skutočne odpočúvali, pretože by nemal čo skrývať. Svedok V. uviedol, že aj auditorka T. a daňový poradca L.. U. deklarovali neodobornosť C.. X. a aj on sám to tak vnímal. Za zmienku stojí poznámka svedka V. adresovaná C.. X. potom, čo mu mal povedať, že na neho nadriadení tlačia, aby kontrolu ukončil v jeho neprospech a že ho za to dokonca čaká vysoká odmena, na čo mal V. reagovať tak, cit.: „Čo chceš počuť odo mňa, že ti dám dvakrát toľko ?“. Zrejme toto chcel C.. X. počuť, inak to nedáva zmysel, ak sa o odmene nebavili vôbec, resp. predtým. Podľa informácií, ktoré vyplynuli počas procesu fakty svedčia o tom, že si C.. X. pripravoval pôdu na úplatok od V., preto mu tykal, informoval ho o svojich krokoch v rámci kontroly a stále odvádzať pozornosť na to, že sú do toho zapojené ďalšie zložky a aké je zložité, aby mu C.. V. ponúkol úplatok. Preto aj uvádza V., že vedenie nášho tlačí, aby rozhodol v jeho neprospech, aby stúpil na cene a aby bol ten, kto to môže zariadiť a vlastne mu nepriamo hovorí, že ak by nie on, tak vedenie to rozhodne proti nemu. Zároveň si však buduje alibi pre prípad, že by to predsa len nešlo, ako napríklad tak, že v správe z 23. marca 2015 sa V. C.. X. pýta, že:

V.: „Pýtala sa zas ?“

C.. X.: „Našťastie nie. Keby pýtala zápisy, tak som v riti. Takže mi záležína ich dôkladnom vypísaní a podpísaní. Potom zariadiš, aby sa jej zas opýtali, či to už skončilo.“

V správe z 28. apríla 2015 bolo uvedené nasledovné:

C.. X.: „Pracujem na stretnutí so šéfkou. Ešte sa ozvem. Takticky potrebujem ešte posun o jeden deň. Potom vysvetlím prečo.“. V tejto súvislosti sa obžalovaný pýta, čo potreboval C.. X. V. tak urgentne vysvetliť, že mu to nenapísal.

Ďalej vo svojej výpovedi C.. X. alibisticky uviedol, že V. sa až neštandardne často pýtal na priebeh kontroly a pod. Avšak neskôr ho zastupoval U., ktorý upozorňoval na nesprávny postup daňového úradu. C.. X. ale v správe z 29. januára 2015 uviedol, že „keď príde V. s odpoveďami, potom naštylizuje zápisnicu aj s R..“. Neštandardné a dokonca aj nezákonné vedenie kontroly C.. X. jednoznačne preukazuje obsahom a obsahom SMS, ktoré si poslali, pričom je zrejmé, že sa jedná len o vrchol ľadovca. SMS správ bolo zjavne viac, kde V. predložil len ich časť a je evidentné, že slúžili prakticky k dohadovaniu osobných schôdzok mimo úrad, mimo zápisnicu a mimo štandardný postup. Výplýva z nich, že C.. X. priebežne informoval neformálne o všetkých krokoch v rámci kontrol a nielen svojich, ale aj ostatných dožiadaných úradov (NAKA), ktoré vykonávali kontrolu a navyše za chrbtom druhého z kontrolórov, ktorý o ničom netušil, čo v žiadnom prípade nie je prípustné. V správe z 15. januára 2016 C.. X. uviedol, že nemá odpovede na dožiadania a až potom môže urobiť vypočutie svedka a odkonzultovať závery. Z obsahu tejto SMS je zrejmé, že s C.. X. mali priateľský vzťah a C.. X. každý svoj krok hlásil vopred V. a to nielen svoj, ale aj dožiadaných orgánov a oboznamoval ho s tým, aké je to náročné, čo robí a čo sa okolo jeho kontroly deje, pričom prakticky všetky svoje kroky s V. buď rozoberal alebo mu ich odôvodňoval. Všetky SMS sú zároveň šifrované tak, aby pokiaľ sa ich obsah dostane do nepovolených rúk nebude jednoznačné, o čom spolu hovorili, napr.:

- správa z 30. marca 2015: „Mám to dať do rozhodnutia, aby to vrátili z odvolačky a potom pustiť. Zbytok vysvetlím osobne. Ale on mi povedal, že to s ňou rozoberal. Vieš koho myslím, kto je on a kto ona. Ona je celý mesiac v kúpeľoch“. C.. U. sa v tejto súvislosti pýta, kto je „on“ a kto je „ona“ a prečo sa C.. X. uisťuje o tom, že vie, o koho sa jedná.

- v správe z 29. januára 2015 je ďalej uvedené, že: „Keď mi príde V. s odpoveďami, naštylizujem potom zápisnicu aj s R..“. V. síce predložil SMS komunikáciu, ale nie úplnú a je zarážajúce, že polícia nezaistila v priebehu prípravného konania telefóny C.. X. a V., aby stiahla celý obsah ich vzájomnej komunikácie. Riešila naopak len obžalovaných a vôbec nedošlo k snahe „dostať sa na kĺb“ celej veci.

Je podivuhodné, že súd sa týmto prakticky vôbec nezaoberal a správanie C.. X. nepovažoval za neštandardné. Pre ilustráciu by uviedol, že postup C.. X. v rámci daňovej kontroly bol vo vzťahu k daňovému subjektu - svedkovi V. asi taký, ako keby súd v priebehu hlavného pojednávania neustále neformálne a mimo protokol informoval obžalovaného, akým smerom sa uberajú jeho úvahy, čo ešte zisťuje a čo potrebuje zistiť a pripravoval mu na mieru zápisnicu a dokonca by si to od neho nechal najskôr odsúhlasiť a potom by celú vec rozhodol. Takýto postup súdu by zaiste nebolo možné hodnotiť ako v súlade so zákonom a dokonca ako nezávislý, pričom obdobné pravidlá platia i pri výkone daňovej kontroly. K tomu obžalovaný poukázal aj na obsah SMS správy z 15. januára 2016, keď C.. X. V. oznámil, že nemá odpovede na dožiadania a až potom môže urobiť vypočutie svedka a odkonzultovať závery a iné.

S poukazom na uvedené obžalovaný C.. Y. U. v petite podaného odvolania navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania podaného obžalovaným rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zruší rozsudok špecializovaného trestného súdu v časti týkajúcej sa menovaného obžalovaného s tým, že súčasne vec vráti špecializovanému trestnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Obaja obžalovaní ešte doručili špecializovanému trestnému súdu osobitne formulované písomné odôvodnenie odvolania, a síce prostredníctvom ich spoločne zvoleného obhajcu. Odvolaním napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu úvodom označili za nedostatočne odôvodnený a založený na nesprávnom skutkovom posúdení veci predovšetkým z dôvodu, že špecializovaný trestný súd

napadnutým rozsudkom porušil kľúčovú zásadu trestného konania in dubio pro reo. Obžalovaní od začiatku trestného konania zhodne popierajú spáchanie skutku, ktorý sa im kladie za vinu, pričom osobitne obžalovaný C.. B. vyjadril niekoľkokrát v priebehu trestného konania už vyššie uvádzané presvedčenie, že zo strany svedka C.. X. ako aj svedka V. ide o naplánovaný komplot za účelom diskreditácie jeho osoby. Toto tvrdenie obžalovaného nebolo nijakým spôsobom vykonaným dokazovaním spochybnené alebo vyvrátené, ak obžalovaní nepripúšťajú ničím nepodložené úvahy špecializovaného trestného súdu vyjadrené v odôvodnení rozsudku špecializovaného trestného súdu. V prvom rade je nespochybniteľným faktom, že všetky dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaných, ktoré boli produkované alebo vykonané či už v rámci prípravného konania alebo na hlavnom pojednávaní sú dôkazmi, ktoré vyplývajú jedine z tvrdení svedkov V. a C.. X.. V kontexte obhajobnej argumentácie ide o dôkazy týmito svedkami priamo vyprodukované, pričom neexistuje jediný nezávislý dôkaz, ktorý by preukazoval vinu obžalovaných, ako ani jediný svedok, ktorý by neuvádzal to, čo od svedkov C.. X. a V. počul. V skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku sa uvádza, že C.. B. mal komunikovať s C.. U. o tom, že vyžiadať od svedka V. platok v súvislosti s výkonom daňovej kontroly, avšak takáto okolnosť nevyplýva z výsluchu ani len jedného svedka a nevyplýva ani zo žiadneho iného vykonaného dôkazu. Ide teda len o dedukciu a úvahu, ktorá v prípade, ak nie je podložená inými dôkazmi, nemá laicky povedané čo hľadať v skutkovej vete. Ďalej sa v skutkovej vete uvádza, že sa C.. U. po vzájomnom telefonickom dojednaní stretol so svedkom V. v nákupnom centre Z. na D. X v U., kedy mal tlmočiť E. V. požiadavku C.. B. o poskytnutie finančného úplatku vo výške XX.XXX,XX Euro. O tomto údajnom stretnutí okrem tvrdenia svedka V. rovnako neexistuje žiadny dôkaz a nebol tam prítomný žiaden svedok; takáto okolnosť nevyplýva ani zo žiadneho iného dôkazu, či už by to mohol byť napr. kamerový záznam, SMS komunikácia, záznam z odpočúvania telekomunikačnej prevádzky alebo iný dôkaz, ktorý by čo i len náznakom overil pravdivosť výpovede svedka V.. Uvedené platí nielen o skutkovej vete napadnutého rozsudku, ale na celú usvedčujúcu výpoveď svedkov V. a C.. X.. Preto vyvstáva otázka, či stačí na odsúdenie výpoveď dvoch menovaných svedkov, ktorí sa navyše poznajú a majú navyše medzi sebou preukázateľne kamarátsky vzťah. Na základe napadnutého rozsudku je možné usúdiť, že odpoveď na túto otázku je kladná, ale v takom prípade nie je možné hovoriť o akejkoľvek spravodlivosti lebo ako vidieť, nie je nič jednoduchšie, ako niekoho krivo obviňovať a poslať ho na niekoľko rokov do výkonu trestu. Súd sa takýmto spôsobom legitímne stavia do pozície zbrane v kohokoľvek rukách, ktorú stačí správne na obeť namieriť a súd vystrelí. Po vyhodnotení výpovede uvedených svedkov je nutné dospieť k záveru, že aj keď títo boli vzájomne zohratí a evidentne dobre pripravení na svedeckú výpoveď, v ich výpovediach sú také závažné rozpory, ktoré nie je možné vysvetliť plynutím času, prípadne nájsť iné vysvetlenie, a to s poukazom na nasledovné:

- v rámci výsluchu konaného dňa 20. júna 2017 C.. X. uviedol, že vedúci oddelenia C.. B. mu naznačil, že v prípade nulového nálezu kontrolovaný subjekt cez údajne vplyvné osoby by mohol ponúknuť nejakú čiastku. Neskôr v rámci tejto výpovede svedok uviedol, že išlo náznak zo strany vedúceho a teda nie o konkrétnu ponuku, pričom dodal, že aj v prípade vedúceho oddelenia bola táto suma vo výške 30.000,00 Euro spomenutá. V rámci tohto výsluchu svedok spomína „papierik“ len vo vzťahu k jeho provízií, pričom na otázku vyšetrovateľa, či uviedol svedok Ing. B. také skutočnosti, z ktorých vyplývalo, že by v súvislosti s predmetnou kontrolou bolo možné získať nejaký prospech pre Ing. X. resp. Ing. B. Ing. X. uviedol, že vedel, že 10.000,00 Euro malo ísť pre osobu svedka. Na otázku obhajcu ďalej uviedol, že to bolo na jednom stretnutí, kedy mu povedal o tých vplyvných ľuďoch, na tom istom stretnutí bola uvedená aj čiastka 30.000,00 Euro a aj na papierik jeho podiel 10.000,00 Eur mu napísal na jednom stretnutí. Na hlavnom pojednávaní však menovaný svedok uviedol, že tá suma, ktorú podpisoval, že mu ju uviedol Ing. B. v jeho kancelárii, bola napísaná na papier. Čo sa týka spomenutia problematiky sumy 30.000,00 Euro Ing. B., sám si vydedukoval, že akýsi podiel (možno 10.000,00 Euro) by mal byť jeho, nikto to však nepovedal a bola to len jeho domnienka. Evidentne teda ide o zásadný rozpor, či mal Ing. B. len naznačiť ponúknuť istej čiastky, alebo či bola konkrétna čiastka Ing. B. napísaná na papier, či Ing. B. spomenul podiel pre svedka Ing. X., alebo tento podiel priamo napísal na papier alebo dokonca, či išlo len o domnienku zo strany Ing. X.. Koľko výpovedí, toľko verzií. Ďalšia nezrovnalosť sa týka vedomosti alebo nevedomosti svedka Ing. X. o obžalovanom Ing. U., keď v zápisnici o výsluchu z 20. júna 2017 Ing. X. uviedol, že pravdepodobne jeho intuíciou, keď sa pýtal pána V., odkiaľ má informácie o tom, že je niečo požadované a či to nie je nejaký komplot vyslovil, že má nejakých známych v U. na

daňovom úrade. Spomenul aj hotel T. a tak si spomenul na meno Y. U. a toto povedal aj riaditeľke, že možno je to pán U.. V zápisnici z 13. februára 2018 svedok Ing. X. však už nehovorí o dedukcii, pretože na otázku obhajcu ako to súviselo s finančným obnosom 30.000,00 Euro odpovedal, že toto meno, teda meno pána U. uviedol V. v súvislosti s požadovanými 30.000,00 Eurami. Ako ďalšiu nezrovnalosť možno uviesť napríklad to, že svedok Ing. X. vo svojej výpovedi z 20. júna 2017 uviedol, že na jednom stretnutí s kontrolovaným daňovým subjektom pánom V. mu bolo zo strany pána V. povedané, že bol oslovený, že pokiaľ kontrola dopadne s istým výsledkom sú v hre nejaké peniaze; vyslovil aj čiastku 30.000,00 Euro. Svedok Ing. X. ani v jedinej svojej výpovedi nespomenul, že by bol dopredu svedka V. upozorňoval, že by mal niekto za ním prísť s korupčnou ponukou, naopak, sám svedok Ing. X. povedal, že to bral len ako istú skúšku zo strany Ing. B. Svedok V. však opakovane vo svojich výpovediach (napr. zo 4. decembra 2017) uviedol, že Ing. X. vyšiel s tou argumentáciou, že niekto príde za ním (pozn.: svedkom V.), lebo mu to povedal Ing. B. a bude od neho pýtať 30.000,00 Euro a on túto kontrolu potom uzavrie. Svedok V. však preukázateľne klamal, keď povedal, že podal trestné oznámenie do dvoch týždňov, odkedy sa dozvedel o skutku; skutok sa mal stať niekedy v auguste roku 2016 a trestné oznámenie podal až 24. marca 2017, teda keď už vedel, že daňová kontrola bola ukončená v jeho neprospech. Vzhľadom k tomu, že v prejednávanej veci ide o tvrdenie proti tvrdeniu je nutné z pohľadu obžalovaných venovať sa bližšie charakteristike osôb, ktorých výpoveď súd vyhodnocuje z hľadiska ich vierohodnosti. Svedok V., ako vyplynulo z vyšetrovania, je kontroverzným podnikateľom, ktorý je vyšetrovaný NAKA z dôvodu, že je podozrivý z miliónových daňových podvodov z nadmerných odpočtov DPH pri obchodovaní so stavebnou oceľou. Svedok Ing. X., bývalý podriadený obžalovaného Ing. B. a neúspešný kandidát na funkciu riaditeľa úradu trpí depresiou z pocitu nedocenenia, pričom daňové kontroly vykonával nanajvýš neštandardne a opakovane boli riešené na úrade jeho pracovné zanedbania. Ignoroval interné postupy a preukázateľne porušoval zákony pri výkone svojho povolania. Obžalovaní sú naproti tomu bezúhonní bez jedinej negatívnej charakteristiky či už ich súkromného, alebo profesijného života, k čomu v ďalšom texte písomných dôvodov podaného odvolania uviedli podrobne ďalšiu tomu zodpovedajúcu argumentáciu. Rovnako tak je nesprávna úvaha súdu, že kontrolór Ing. X. mohol ukončiť kontrolu ako chcel, nakoľko kontrolóri sú nezávislí. Kontrolóri sú naopak závislí od zákona a môžu rozhodnúť len v súlade so zákonom a nie podľa svojho názoru na vec. Taktiež je potrebné poukázať na tomu zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok), a síce § 44 ods. 4 písm. c), písm. d) označeného zákona, podľa ktorého je daňovú kontrolu tej istej dane za zdaňovacie obdobie, za ktorú už bola vykonaná daňová kontrola možné vykonať u toho istého daňového subjektu aj opakovane na podnet buď Ministerstva financií Slovenskej republiky alebo Finančného riaditeľstva a ak by táto kontrola dopadla inak ako pôvodná, hrozilo by kontrolórovi obvinenie z trestného činu. Ďalej kontrolór Ing. X. nevykonával daňovú kontrolu sám, ale v dvojici s Ing. X., ktorý by nepodpisal protokol s iným výsledkom a mohol by oznámiť protiprávnu činnosť. Uvedené vyplýva z výpovede svedka Ing. X.. Navyše daňový subjekt v tom čase vyšetrovala NAKA a o kontrolu sa zaujímala tak riaditeľka odboru daňovej kontroly, ako aj daňoví metodici. Špecializovaný trestný súd jednoznačne pochybil, keď uznal obžalovaných za vinných na podklade nedostatočných dôkazov a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

V nadväznosti na uvedené obžalovaní navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací starostlivo zvážil všetky vyššie uvedené skutočnosti a navrhol, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) sa jednak vzdal práva podať odvolanie proti vyššie označenému rozsudku špecializovaného trestného súdu priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku (zv. II súdneho spisu, č. I. 668), pričom rovnako tak nevyužil svoju možnosť vyjadriť sa k podaným odvolaniam obžalovaných (viď doručka v zv. II súdneho spisu, č. I. 724, 731, 743 a napokon 748 spisu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací

preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli podanými odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a po vykonaní takto vymedzeného prieskumu dospel k záveru, že odvolania obžalovaných sú dôvodné.

Najvyšší súd konštatuje, že špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku) a práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku). Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom na základe odvolaní podaných obžalovanými zistil, že napadnutý rozsudok je nutné zrušiť v celom rozsahu z dôvodov § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), Trestného poriadku pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pre pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať a vykonať ďalšie dôkazy.

Zároveň odvolací súd rozhodol podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku o vrátení veci špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, keďže doplnenie konania odvolacím súdom by bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom, a to riadiac sa nasledovným:

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada voľného hodnotenia dôkazov ustanovená vo vyššie citovanom § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej má súd hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarala strana alebo súd. Táto základná zásada trestného konania musí byť realizovaná v obsahu vyhotovenia konkrétneho meritórneho rozhodnutia, z ktorého musí byť zrozumiteľne a preskúmateľne zistiteľné, akým spôsobom súd vyhodnotil v trestnom konaní získané a vykonané dôkazy a ako dospel k svojmu rozhodnutiu, pričom má svoj zákonný odraz vo formálnych požiadavkách kladených na vyhotovenie rozsudku, a síce podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku musí súd uviesť:

- ktoré skutočnosti vzal za dokázané,
- o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera,
- akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov,
- ako sa súd vyrovnal s obhajobou,
- prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov,
- akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, pričom ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva požiadavka, aby každé rozhodnutie bolo dostatočne presvedčivo odôvodnené, keďže rozhodnutie by malo byť zákonné a spravodlivé (z pohľadu výroku) a presvedčivé (z pohľadu odôvodnenia). Odôvodnenie rozhodnutia má presvedčiť o opodstatnenosti výrokov rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti, zákonnosti a spravodlivosti. Riadne odôvodnenie rozhodnutia má vplyv jednak na možnosť uvádzať návrhy a argumenty procesnými stranami s tým, aby bolo k nim zaujaté stanovisko v odôvodnení rozhodnutia, resp. na možnosť účinne napadnúť rozhodnutie opravným prostriedkom, jednak na zabránenie tomu, aby bolo rozhodnutie arbitrárne, resp. naopak, aby bolo rozhodnutie preskúmateľné. V tejto súvislosti netreba opomenúť na tú skutočnosť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Odvolací súd ďalej uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe zo zásady spravodlivého súdneho konania, ktorú treba odvodiť z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyplýva nutnosť, aby v súdnom rozhodnutí odôvodnenie výroku o vine zo spáchania skutku napĺňajúceho trestný čin, zodpovedalo požiadavke preukázania zákonných znakov trestného činu mimo rozumných pochybností a ak je odôvodnenie výroku o vine vo vzťahu k niektorému zo zákonných znakov trestného činu nepreskúmateľné, takéto odôvodnenie je z hľadiska spravodlivého súdneho konania ústavne neudržateľné.

Podstata odvolacích námietok oboch obžalovaných je založená na spochybňovaní správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa tým, že namietajú spôsob, akým súd hodnotil jednotlivé vykonané dôkazy.

Odvolatelia sa zhodne opierajú o nimi prezentovanú nedôveryhodnosť svedkov C.. U. X. a E. V. (k čomu odvolací súd poznamenáva, že ide v princípe o ťažisko odvolacej argumentácie obžalovaných); len marginálne pritom zároveň uvádzajú z osobitného právneho predpisu (ktorým je v posudzovanom prípade daňový poriadok) plynúci následok možného trestnoprávneho postihu v prípade, ak by výsledky daňovej kontroly, ktoré v predchádzajúcich dvoch prípadoch dopadli tak, že k priznaniu nadmerne uplatneného odpočtu dane z pridanej hodnoty nedošlo, dopadli v „treťom“ konaní pozitívne, čiže s presne opačným výsledkom.

K tomu treba v prvom rade uviesť, že ak prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a teda ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a na základe toho dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, nemôže odvolací súd takýto rozsudok zrušiť, ani keby sám, na základe vlastného presvedčenia, hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

V posudzovanom prípade však odvolací súd zistil, po oboznámení sa s obsahom spisu, s odôvodnením rozsudku a s obsahom podaných odvolaní, vo vzťahu k vyššie uvedenej všeobecne platnej povinnosti súdu postupovať pri hodnotení dôkazov dôsledne, starostlivo a s poukazom na všetky v konaní zákonne získané a použiteľné dôkazy obligatórne vyjadreného starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu to, že špecializovaný trestný súd pri plnení takto vymedzenej povinnosti riadiť sa pri ustálení skutkových záverov vyššie špecifikovanými požiadavkami, nepostupoval dôsledne a dopustil sa niekoľkých pomerne zásadných pochybení, ktoré majú za následok nelogickosť a v konečnom dôsledku nedostatočnú preskúmateľnosť odvolaniami napadnutého rozsudku.

Primerane tento záver odvolacieho súdu platí aj na odôvodnenie skutkových zistení, resp. samotné konštatovania skutkových zistení zo strany špecializovaného trestného súdu, pri preskúmaní ktorých možno konštatovať viaceré nejasnosti ohľadom úplnosti a presvedčivosti úvah, ktorými sa špecializovaný trestný súd spravoval pri finálnom zhodnotení vykonaného dokazovania a na podklade ktorých dospel k skutkovému stavu tak, ako je tento podrobne opísaný v skutkovej vete rozsudku. Uvedené rovnako platí tak vo vzťahu k tzv. ťažiskovým skutkovým zisteniam špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k ustáleniu skutkového deja prima facie, ako aj čiastkovým, izolovane síce čo do

intenzity nie tak výrazných, avšak v súhrne jednoznačne zakladajúcich dôvodnú pochybnosť o úplnosti a správnosti zistenia skutkového stavu v rámci vyššie načrtnutých kritérií.

Inak povedané, skutkové zistenia vyjadrené v skutkovej vete a ich odôvodnenie v rozsudku špecializovaného trestného súdu trpia, v dôsledku nedostatočne starostlivo vykonaného uváženia všetkých okolností prípadu, viacerými závažnými rozpormi a medzerami, na podklade čoho nemožno označiť špecializovaným trestným súdom formulované skutkové zistenia za logicky udržateľné. V podstatných častiach sa javia ako neúplné a opomínajúce viacero pre objasnenie skutkového stavu dôležitých okolností, ktoré nemajú odraz ani v odôvodnení rozsudku špecializovaného trestného súdu. Uvedené je potom v prirodzenom rozpore s vyššie uvedeným obsahom § 168 a nasl. Trestného poriadku.

Odvolací súd v tejto súvislosti v prvom rade uvádza, že skutkové a právne závery uvedené v napadnutom rozsudku nie sú v niektorých podstatných častiach relevantným spôsobom zdôvodnené, resp. ich základ možno identifikovať len obtiažne, resp. nepriamo.

Odvolací súd prisvedčuje obhajobe a to na základe skutočne rozsiahlym spôsobom namietaných a otázky vzbudzujúcich okolností v odvolaniach obžalovaných, že špecializovaný trestný súd sa vysporiadal s podstatou obhajobnej argumentácie obžalovaných uplatnenej v konaní pred špecializovaným trestným súdom, čo sa týka jeho vlastnej argumentácie, len naozaj stručným a priam kusým spôsobom, a na obhajobou zdôrazňované nelogičnosti a nezrovnalosti vo vykonaných dôkazoch nereagoval vôbec.

Po dôkladnom preštudovaní rozsudku špecializovaného trestného súdu možno identifikovať v zásade identický pôvod vyššie uvádzaných nedostatkov v skutkových zisleniach. Týmto sú predovšetkým (no nielen) skutočnosti plynúce z obsahu jednotlivých svedeckých výpovedí C.. X., ako aj svedka V.. Na to samozrejme nadväzujú ďalšie (a pre vytvorenie si úplného obrazu o skutkovom deji nemenej dôležité) čiastkové nedostatky, s ktorými sa však odvolací súd pre prehľadnosť bude zaoberať v ďalšom texte odôvodnenia tohto rozsudku.

Primárne je teda v tejto súvislosti potrebné odvolacím súdom uviesť niektoré a podľa názoru odvolacieho súdu významné konštatovania svedka C.. X., s ktorými sa špecializovaný trestný súd podľa názoru odvolacieho súdu nevysporiadal dostatočne tak, aby učinil zadosť vyššie podrobnejšie precizovaným kritériám platným pre možnosť vyslovenia záveru o vine obžalovaných.

Ide najmä o nasledovný okruh skutočností:

V rámci výsluchu konaného 24. apríla 2017 (č. l. 58 a nasl. spisu) označený svedokna otázku vyšetrovateľa, či mu obžalovaný C.. B. uviedol také skutočnosti, z ktorých by vyplynulo, že by bolo možné v súvislosti s predmetnou kontrolou „zarobiť“, prípadne získať prospech odpovedal: „Nemám taký pocit.“. Následne 2. mája 2017 pri opätovnom vypočutí v procesnom postavení svedka (č. l. 60 a nasl. spisu) menovaný uviedol, že ho o finančných nárokoch tretej osoby vo vzťahu k prebiehajúcej kontrole oboznámil svedok V., pričom explicitne uviedol, že „Bola uvedená suma že desať, nič iné k tomu povedať neviem“, resp. „pripúšťam, že tam boli nejaké náznaky od B. ... nebral som tie slová vážne ... nespomínam si, že by B. konkretizoval túto čiastku“. Následne však naproti tomu dodal, že „od riaditeľky som dostal priamu otázku, či to bol B. - prisvedčil som“, ale napokon povedal, že „ja neviem povedať, ako mali byť peniaze delené“. Odvolací súd však spozornel najmä pri konštatovaní svedka C.. X., ktorý v rámci výsluchu konaného 20. júna 2017 (č. l. 63 a nasl. spisu) uviedol, že „B. mi naznačil, že v prípade nulového nálezu by kontrolovaný subjekt cez údajne vplyvné osoby mohol ponúknuť nejakú čiastku“, pričom zároveň dodal, že „... ja som vedel, že XX.XXX,XX . Euro malo ísť pre moju osobu“.

Na hlavnom pojednávaní svedok C.. X. v konečnom dôsledku konštatoval, že „Ja som si sám vydedukoval, že akýsi podiel možno XX.XXX,XX Euro by mal byť môj, nikto však takto nepovedal. Bola to moja domnienka. Rovnako ako som sa domnieval, že ešte aj zostávajúca časť by sa mohla ďalej

deliť nespomínam si, že by mi V. povedal meno p. U. a je možné, že toto meno ako sprostredkovateľa odznelo až pri jednaní s C.. M. a pri dedukciách, kto by mal byť tým sprostredkovateľom ..." (viď zápisnica o hlavnom pojednávaní z 29. októbra 2019, č.l. 583 a nasl. spisu). Uvedené je ale v príkrom rozpore so skutočnosťami prezentovanými svedkom C.. X. počas výsluchu na hlavnom pojednávaní konanom pred špecializovaným trestným súdom 13. februára 2019, keď výslovne uviedol, že „V. mi na stretnutí spomenul U. spomínal v súvislosti s U. XX.XXX,XX Euro, že pre ukončenie kontroly sú potrebné ... povedal mi to v kancelárii p. Y., kde sme boli len ja a pán V. ... rozhovor s B. som nebral vážne, pretože sa nikdy nechýlil k ovplyvňovaniu a korupcii, až kým mi nepovedal to s V." (viď zápisnicu z hlavného pojednávania z označeného dátumu na č. l. 74 a nasl. spisu).

Nemožno si teda nevšimnúť výrazné rozpory v takto prezentovaných protichodných tvrdeniach menovaného svedka, ktorý najskôr uvádzal, že nemal pocit z toho, že by vo vzťahu k predmetnej kontrole existovali korupčné tlaky, resp. nevedel ďalej vysvetliť sumu „desať“ (o to viac, ak v prípravnom konaní tvrdil, že takáto suma uvedená bola a nič iné k tomu povedať nevie, resp. nevie, ako by mali byť peniaze delené), avšak o viac než mesiac neskôr uviedol, že vedel, že XX.XXX,XX Eur „má ísť“ jemu. O to viac, ak svedok E. V. pomerne detailne opísal priebeh stretnutia so svedkom C.. X. pred Daňovým úradom v Z., kde naňho menovaný kričal, či už dal C.. B. XX.XXX,XX Euro, čo sa odvolaciemu súdu javí bez bližšieho zdôvodnenia špecializovaného trestného súdu mierne zmätočným. Rovnako tak nie je bez významu, že o podiele vo výške XX.XXX,XX Euro najskôr „vedel“, avšak neskôr si to len „sám vydedukoval“.

Delenie uvedenej sumy, resp. vedomosť C.. X. o tom, že určitý podiel z nej mal smerovať jemu je totiž podľa názoru odvolacieho súdu zásadnou skutočnosťou, ktorá by dokresľovala autenticitu skutkového deja tak, ako je tento opísaný v skutkovej vete rozsudku špecializovaného trestného súdu, pričom tieto dôležité okolnosti zostali zo strany špecializovaného trestného súdu nepovšimnuté a k ich ďalšiemu prevereniu nedošlo, pričom zmienku o prezentovaných rozporoch nemožno nájsť ani v odôvodnení rozsudku špecializovaného trestného súdu. Takisto by prípadné objasnenie takto prezentovaných rozporov iste prispelo aj k miere vierohodnosti obrany obžalovaných.

Odvolací súd pritom upozorňuje na to, že špecializovaný trestný súd sa vo vzťahu k výpovedi svedka C.. X. sústredil prioritne na jej hodnovernosť (k tomu viď napríklad odkaz na obsah svedeckej výpovede C.. X. na str. 14 posledný odsek rozsudku špecializovaného trestného súdu).

Nakoľko si je odvolací súd vedomý obsahu § 2 ods. 12 Trestného poriadku, zdrží sa na tomto mieste akýchkoľvek hodnotiacich úsudkov vo vzťahu ku konštatovanej hodnovernosti označenej svedeckej výpovede, avšak ako skôr máťcu hodnotí tú skutočnosť, že špecializovaný trestný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s vyššie vymedzenými a pre riadne zistenie skutkového stavu ťažiskovo významnými rozpormi obsiahnutými v jednotlivých svedeckých výpovediach C.. X.. Nervozita svedka C.. X. v čase konca kontroly síce nepochybne môže pozitívne nasvedčovať finálnemu zhodnoteniu skutkového stavu tak, ako bol špecializovaným trestným súdom vykonaný, avšak v kontexte s obhajobnými námietkami oboch obžalovaných ide o okolnosť skôr sekundárneho významu.

Rovnako tak odvolací súd nepovažuje za zvlášť potrebné zaoberať sa najmä námietkami prezentovanými obžalovaným C.. B. vo vzťahu k údajnej motivácii C.. X. poškodiť mu (či už v dôsledku osobných nezhôd alebo pracovných ambícií spočívajúcich v kariérnom postupe), avšak je nepochybne hodné zmienky, že samotný špecializovaný trestný súd nepriamo konštatoval neexistenciu akéhokoľvek negatívneho vzťahu medzi Ing. X. a obžalovaným C.. B., čo sa ostatne javí súladné s konštatovaním C.. X., podľa ktorého sa jednak C.. B. do žiadnych kontrol nikdy nemiešal. Takisto je v zhode s tvrdeniami oboch obžalovaných, v spojení s citovanými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na oblasť správy daní zrejmé, že tak obžalovaný C.. B., ako aj obžalovaný C.. U. mohli mať čo do možnosti intervencie do výsledkov daňovej kontroly skôr len teoretické možnosti, nakoľko uvedené je výlučnou doménou výkonu činnosti kontrolóra vykonávajúceho daňovú kontrolu. Takisto je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že ak svedok C.. X. najskôr uviedol, že mu bolo zo strany obžalovaného C.. B. naznačené, že v prípade poskytnutia sumy XX.XXX,XX Eur by kontrola mohla mať za výsledok tzv. „nulový

nález", v dôsledku čoho požiadal o stiahnutie z kontroly (nakoľko uvedenej ponuke nerozumel a považoval ju za provokáciu) javí sa prinajmenšom rozporuplné C.. X. opisované následne údajné konanie C.. B., ktorý si menovaného predvolal s tým, že kontrolu treba ukončiť riadne. Zostáva však nezodpovedanou otázka, že ak mu bolo zo strany obžalovaného C.. B. len niečo naznačené, akým spôsobom dospel k záveru o konkrétnej sume a z akého dôvodu „vedel, že XX.XXX,XX Euro má ísť pre jeho osobu". Dôvod, prečo by následne malo ísť v dôsledku odvolania údajnej korupčnej ponuky o „skúšku", zostáva takisto bez ďalšieho preverenia vyššie vyjadrených skutkových okolností nejasný a neobjasnený.

Tento opis skutkových udalostí však nebol špecializovaným trestným súdom bližšie preverovaný, avšak najvyšší súd takto prezentovaný priebeh udalostí hodnotí ako skôr nelogický. Ak by predsa obžalovaní mali v úmysle pokračovať v takto predpokladanom korupčnom charaktere priebehu daňovej kontroly nič nebránilo tomu, aby bol z jej konania stiahnutý C.. X., resp. aby táto suma bola ponúknutá kontrolórovi vykonávajúcemu opisovanú služobnú činnosť paralelne „v dvojčke" s C.. X., resp. ak by „dvojčka" kontrolórov vykonávajúcich kontrolu bola vymenená z takého či onakého dôvodu v celom zložení. Rovnako tak nie je odvolaciemu súdu zrejmé, prečo sa súd bližšie nezaoberal existenciou „papieriku", na ktorom mala byť uvedená suma údajného úplatku, pričom v doterajšom priebehu konania podľa vedomostí odvolacieho súdu bol tzv. „papierik" spomínaný v maximálne tej rovine, že mal byť ukázaný obžalovaným C.. B. svedkovi X., pričom následne (napriek tomu, že ak sa jeho autenticita aspoň nepriamo potvrdí, jedná sa v posudzovanej trestnej veci tvoriacej predmet prieskumu odvolacím súdom o pomerne kľúčový usvedčujúci dôkaz) jeho existencia, autenticita a autorstvo ďalej preverované neboli.

Svetlo do takto prezentovaného opisu sledu udalostí neprinieslo ani konštatovanie C.. X., podľa ktorého tento v konečnom dôsledku len vydedukoval, že sprostredkovateľom pre poskytnutie vyžiadaného úplatku v uvedenej sume mal byť C.. U., a to po rozhovore so svedkom V. Je však zarážajúce, že následne C.. X. v rámci svojej svedeckej výpovede pred špecializovaným trestným súdom na hlavnom pojednávaní konanom 29. októbra 2019 uviedol, že si nespomína, že by mu E. V. povedal meno pána U. a „je možné", že toto meno ako sprostredkovateľa odznelo až pri jednaní s C.. M. a pri dedukciách, kto by mal byť tým sprostredkovateľom (č. l. 583 a nasl. spisu).

Špecializovaný trestný súd sa však s uvedenými skutočnosťami dostatočne v odôvodnení rozsudku nevysporiadal, pričom odvolací súd na tomto mieste poznamenáva, že C.. X. v rámci jeho svedeckej výpovede na hlavnom pojednávaní konanom pred špecializovaným trestným súdom 29. októbra 2019 skonštatoval, že ponuku C.. B. ani nebral vážne a žiadnym spôsobom na ňu nereagoval; preto nepodával ani trestné oznámenie (č. l. 586). Odvolací súd takisto poukazuje na skutočnosti prednesené na hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom svedkom L.. U., keď tento k údajnej korupčnej ponuke uviedol, že „z pána V. to tak spontánne vybuchlo. Keď sme odchádzali od nej (pozn.: od C.. M.), tak mi doplnil, že o úplatok bol požiadaný prostredníctvom svojho priateľa, resp. dobrého kamaráta. Nespomínam si, že by bolo aj nejaké meno uvedené." (č. l. 577 a nasl. spisu).

K tomu odvolací súd dodáva, že svedok L.. U. pôsobí ako právnik vo firme svedka V., čiže ak by u neho existovala nejaká motivácia vypovedať v jeho prospech a v neprospech obžalovaných, niet pochybností o tom, že aspoň náznak tejto motivácie by z čisto ľudského, ale najmä logického hľadiska bol aspoň nepriamo prejavovaný aj v jeho svedeckej výpovedi. Rovnako je pozoruhodné, že L.. U. počas svojej výpovede na hlavnom pojednávaní 23. októbra 2019 pred špecializovaným trestným súdom uviedol, že „(s E. V. na hlavné pojednávanie) prišli spolu autom, ale ani pred týmto pojednávaním sme sa o tomto nerozprávali" (č. l. 577 a nasl. spisu), čo podľa názoru odvolacieho súdu rozhodne neprispieva k hodnovernosti jeho výpovede. K tomu však odvolací súd bezprostredne opäť konštatuje, že posúdenie jeho hodnovernosti je doménou špecializovaného trestného súdu, avšak v tejto súvislosti skutočne odvolací súd skrátka musel spozornieť.

Rovnako pozoruhodne vyznieva tvrdenie svedka C.. X. prednesené na hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom 29. októbra 2019, keď k osobe svedka V. uviedol, že ho hodnotil ako „príliš iniciatívneho, ako subjekt, ktorý sa neštandardne veľmi často dotazoval na priebeh vlastnej

kontroly. V jednom okamihu som si uvedomil, že sa musím mať pred ním na pozore. Bol som aj predvolaný a vyťažovaný vnútornou inšpekciou daňovej správy.". Odvolací súd pritom poukazuje na jeho predchádzajúce konštatovanie prednesené v rámci výsluchu svedka na totožnom hlavnom pojednávaní, keď uviedol, že „Ja som mal vedomosť, že daňový subjekt je predmetom ,koordinovanej kontroly“, t. j. že som si bol vedomý viacerých kontrol u tohto subjektu. Mal som poznatky aj z 94 stranového dokumentu z NAKY, tieto poznatky sa týkali neuznanej časti nadmerného odpočtu DPH a súviseli so stavebnou oceľou, ktorá mala obiehať dookola" (viď zápisnica o hlavnom pojednávaní v časti výsluchu svedka C.. X., č. l. 582 a nasl. spisu). V tejto súvislosti je potom obsah SMS komunikácie medzi C.. X. a E. V., ktorej prepis sa nachádza na č. l. 157 až 206 spisu rozhodne niečím, čo si zo strany špecializovaného trestného súdu priam žiadalo vyššiu pozornosť, pričom odvolací súd podotýka, že C.. X. výslovne uviedol, že táto SMS komunikácia je kompletná a reálne sa odohrala a to, čo je jej obsahom, nepopiera (č. l. 584 spisu).

Čo sa vyššie označeného obsahu SMS komunikácie týka ,odvolací súd zvyrazňuje najmä nasledovné pasáže, ktoré si rozhodne pri opätovnom prerokovaní veci špecializovaným trestným súdom zasluhujú vyššiu mieru pozornosti a hlbšieho vyhodnotenia:

SMS správy z 12. marca 2015 medzi C.. X. (X.) a E. V. (V.), ktorým predchádzalo vyžiadanie otázok osobe označovanej v komunikácii ako V.:

X.: „V pondelok slubil poslať odpovede. Doteraz ich nemám. A sefka sa stále vypytuje ako som na tom. Tiež neviem aký výsledok očakáva. Raz ze ano a raz nie!!“

V.: „Urcite očakáva ano bol som s ním tiež mi povedal že pošle skús mu zavolať prosím ta.“

Na to nadväzuje komunikácia z 19. marca 2015:

V.: „Už poslal“

X.: „Ano. Spracujem do pondelka. Inak nestíham. Potom zavolám. MV.“

X. SMS komunikácii medzi totožnými osobami následne C.. X. E. V. oznamuje nasledovné:

X.: „Zajtra pripravím V. My by sme podpísali vo štvrtok. Nestíham dnes musím napísať inú vec a poslať do V. na odsúhlasenie. Nestíham, idem sa zblázniť!“

V.: „Ok. Píjala za zas?“

X. „Nastastie nie. Keby pytala zápisy tak som v riti. Takže mi zaleží na ich dokladnom vypísaní, podpísaní. Potom zariadiš aby sa jej zas opýtali či to už skončilo.“

Pozoruhodne v nadväznosti na vyššie explicitne uvedený obsah následne vyznie znenie SMS správy od C.. X. adresovanej E. V. dňa 28. apríla 2015:

X.: „Pracujem na stretnutí so sefkou. Este sa ozvem. Takticky potrebujem este posun o jeden den. Potom vysvetlím prečo.“

Najvyššiemu súdu potom s poukazom na skôr vyjadrené nie je úplne zrejmý záver špecializovaného trestného súdu obsiahnutý na str. 13 odvolaním napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého C.. X. sám konzistentne potvrdzoval názor na neopodstatnenosť uplatneného nadmerného odpočtu DPH vo vzťahu k vetve obchodov týkajúcich sa spoločnosti patriacej E. V.. Skutočnosť, že C.. X. v celkovo troch kontrolovaných prípadoch vždy vystupoval v pozícii daňového kontrolóra si potom zasluhuje o to vyššiu pozornosť práve s poukazom na obsah vskutku rozsiahlej osobnej i telefonickej komunikácie uskutočnenej medzi svedkami C.. X. a E. V.. Rovnako je v tejto súvislosti dôležité tvrdenie prednesené C.. X. smerom k C.. X. ohľadom jeho nervozity z vykonávanej daňovej kontroly z dôvodu, že E. V. má

známosti na Finančnom riaditeľstve aj daňovom úrade. Je predsa možné predpokladať, že ak by menovaný skutočne znalosťami takéhoto rozsahu a intenzity disponoval, nebolo by v predchádzajúcich dvoch daňových kontrolách vydané negatívne rozhodnutie; o to viac, ak v oboch ako kontrolór figuroval Ing. X.. Takto „náhle“ nadobudnutá nervozita C.. X. a jej príčiny v priebehu až tretej daňovej kontroly si preto podľa názoru najvyššieho súdu zasluhuje v ďalšom konaní vyššiu pozornosť a ďalšie preverenie. Ak totiž C.. X. vykonával v zmysle platnej právnej úpravy daňovú kontrolu (v prvom stupni, čiže ešte vo fáze pred finálnym rozhodnutím vydanom v prípadnom opravnom konaní) samostatne, je vhodné zaoberať sa (rešpektujúc obžalovaciu zásadu) tou eventualitou, či osobou vytvárajúcou akýsi tlak voči C.. X. nebol v skutočnosti niekto iný, ako niektorý z obžalovaných, o čom svedčí podľa názoru odvolacieho súdu skutočne pestrý obsah SMS komunikácie a preukázateľne častá frekvencia osobných stretnutí medzi C.. X. a svedkom V..

Pri porovnaní obsahu výpovede svedka C.. X. je potom významné konštatovanie svedka V. obsiahnuté v jeho výpovedi z 5. decembra 2017 (č. l. 99 a nasl. spisu), keď uviedol, že už v začiatkoch mu bolo divné, že kontrolór (pozn.: označujúc C.. X.) sa správal „bojazlivo, pozývanie na kávu, deklarovanie, že jeho nadriadení prikazujú, že kontrolu nemá ukončiť v môj prospech“. Z logiky veci teda vyplýva, že takýto stav, keď by nadriadení C.. X. tomuto aj naozaj prikazovali, aby kontrolu ukončil v neprospech V., išlo by v podstate z ich strany o priam želaný vplyv v súlade s presvedčením C.. X. ohľadom záveru o vykonávaní daňovej kontrole. Rovnako nie je odvolaciemu súdu zrejmé a špecializovaným trestným súdom zostalo opäť nepovšimnuté to, prečo by mal byť svedok C.. X. „v riti“, ak by od neho nejaká osoba (pozn.: zrejme jeho nadriadená) mala pýtať zápisy a prečo potrebuje niektoré kroky načasovať „takticky“ a prečo ich potrebuje vysvetliť „osobne“, ak osobu svedka V. považoval za závadovú a mal sa pred ním podľa jeho vysvetlenia „na pozore“. Odvolaciemu súdu sa s poukazom na uvedené javí konanie svedka C.. X. v súhrne ako nelogické a priam mätúce.

Ďalej považuje odvolací súd za potrebné zvýrazniť aj relevantné skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisu a týkajúce sa svedka E. V.:

Zo skutkovej vety rozsudku špecializovaného trestného súdu je zrejmé, že obžalovaný C.. U. si telefonicky dojednal osobné stretnutie s E. V. v druhej polovici mesiaca august 2016 a nasledujúci deň tlmočil E. V. požiadavku C.. X. B. o poskytnutie finančného úplatku v tam uvedenej sume. Trestné oznámenie však svedok V. podal až 24. marca 2017 (č. l. 1 a nasl. spisu). Ak svedok v závere označenej svedeckej výpovede na hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom uviedol, že „Trestné oznámenie som podal hneď po dvoch týždňoch, ako sa to celé udialo. Určite to nebolo šesť mesiacov.“ (č. l. 574 spisu), je toto konštatovanie objektívne nepravdivé azda len s tou výnimkou, že skutočne nešlo o šesť mesiacov, ale o cca tri mesiace. Uvedené ostatne potvrdila na hlavnom pojednávaní aj svedkyňa Ing. M., pričom špecializovaný trestný súd ponechal bez povšimnutia pomerne dôležitý obhajobný argument obžalovaných spočívajúci v tom, že svedok V. akal na výsledok daňovej kontroly a keď zistil, že nadmerný odpočet DPH mu nebude priznaný, pristúpil k podaniu trestného oznámenia. V tejto súvislosti je potom potrebné opätovne zvýrazniť tú skutočnosť, že v poradí tretie rozhodnutie správcu dane v prvom stupni - teda Daňového úradu M., pobočka Z., kde bol vykonávateľom daňovej kontroly (aj) C.. X. ako daňový kontrolór bolo vydané 14. decembra 2016, pričom k vydaniu odvolacieho rozhodnutia došlo 14. marca 2017, čiže presne desať kalendárnych dní pred podaním trestného oznámenia E. V.. V tejto súvislosti je potom hodným ďalšieho prieskumu tvrdenie oboch obžalovaných o skutočne neštandardnom vyčkávaní s podaním trestného oznámenia, čo zostalo zo strany špecializovaného trestného súdu opäť nepovšimnuté.

Z obsahu tvrdenia výpovede C.. X. totiž odvolaciemu súdu skôr vyplýva náznak akéhosi nepriaznivého vplyvu zo strany svedka V., ktorý však následne podľa konštatovania špecializovaného trestného súdu (bez toho, aby menovaného konfrontoval s obsahom výpovede C.. X. za účelom odstránenia takto naznačených nejasností v skutkových zisteniach) podal trestné oznámenie z dôvodu, že bol od neho žiadaný úplatok (o ktorého výške a rozdelení medzi konkrétne osoby rovnako existujú vyššie naznačené protichodné skutkové tvrdenia tam uvádzaných osôb).

Odvolací súd týmto nechce akýmkoľvek spôsobom znevažovať úvahy špecializovaného trestného súdu, resp. inak hlbšie spochybňovať osobnostnú integritu svedka C.. X., avšak v súvislosti s tvrdením C.. X., ktorý uviedol, že C.. X. mal ku koncu kontroly uviesť, že „Pozri, v akej sme situácii. Robím takúto kontrolu a E. V. má známosti na Finančnom riaditeľstve a aj na daňovom úrade" nie je odvolací súd presvedčený o úplnosti skutkových zistení špecializovaného trestného súdu, ktorý napríklad naposledy označené konštatovania C.. X. síce prevzal do odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, avšak jeho obsah nijak nekonfrontoval s protichodným tvrdením, že mali naňho opísaným spôsobom vplývať obaja obžalovaní. Naopak, v podstate prijal záver, že uvedené je preukázané „krížovou kontrolou" skutkového deja, čo rovnako nie je odvolaciemu súdu dostatočne zrozumiteľným pojmom, najmä s poukazom na fakt, že v konečnom dôsledku vyslovil špecializovaný trestný súd s odkazom na „krížovú kontrolu" záver o vine oboch obžalovaných zo spáchania skutku.

Rovnako neunikol pozornosti najvyššieho súdu ani detail popisovaný v rámci stretnutia svedka E. V. so svedkom C.. X. na spoločnej večeri za prítomnosti L.. U. a ďalšej osoby z daňového úradu (kolegu C.. X.), kde C.. X. položil E. V. otázku „či ho zachráni", na čo svedok V. uviedol „neboj sa, zachránim ťa" (č. l. 573 spisu). Napriek tomu, že svedok V. následne uviedol, že len pritakával a nevedel, o akú záchranu sa má v skutočnosti jednať si nemožno nepovšimnúť, že išlo o podľa všetkého opäť výlučne súkromné stretnutie zamestnanca daňového úradu s kontrolovaným daňovým subjektom (resp. jeho štatutárnym zástupcom a jeho právnym zástupcom), čo sa s poukazom na obvyklý štandard postupu pri daňovej kontrole a so zreteľom na potrebu jej riadneho nestranného a profesionálneho výkonu rozhodne vymyká z rámca jej bežného priebehu. Ak potom svedok V. v rámci jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom 23. októbra 2019 uviedol, že s C.. X. nemali žiaden osobný vzťah, následne priam paradoxne dodal, že C.. X. ho raz pozval aj domov a potom „boli na úrade, v kaviarni už mi to prišlo až také neštandardné, lebo pred C.. X. nemal čo skrývať".

Odvolací súd však v tejto súvislosti poukazuje na výpoveď svedka V. z 5. decembra 2017 (č. l. 100 a nasl. spisu), keď tento na otázku obhajcu L.. M. uviedol, že počas celého obdobia sa s C.. X. stretol asi 30 (tridsať) krát, z toho asi 10 (desať) krát neoficiálne. Na vyššie označenom hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom však uviedol, že „treba vychádzať z dnešnej mojej výpovede, uznávam stretnutie v kaviarni R., v M. pri železničnej stanici, u Ing. X. doma, u pána Y., takže pripúšťam, že to môže byť päťkrát" (č. l. 575 spisu). Táto skutočnosť však zostala zo strany špecializovaného trestného súdu bez bližšieho povšimnutia, pričom snáď skutočne niet sporu o tom, že nejde o akúsi chybu v písaní alebo bežnú nepresnosť vyplývajúcu z prirodzeného oslabenia ľudskej pamäti vo vzťahu k minulým skutočnostiam, avšak o veľmi výrazný rozpor medzi postupne prezentovanými skutkovými tvrdeniami.

Odvolací súd tiež spozoroval aj pri konštatovaní menovaného svedka prednesenom v rámci totožnej svedeckej výpovede, keď tento uviedol, že „Na Daňovom úrade v Z. som si s inými zamestnancami daňového úradu netykal s Ing. B. som sa v súvislosti s výkonom daňovej kontroly stretol na úrade. Ja som bol u pána X. a som mu deklaroval, že prečo to tak funguje a on mi povedal, aby som zašiel za pánom B., ktorý je jeho nadriadený a tak aj bolo. Pán B. mi vtedy povedal, že on do kontroly nezasahuje." (č. l. 574 spisu). Na dôvažok treba uviesť, že za primárneho žiadateľa úplatku je označovaný práve obžalovaný C.. B., pričom niet dôvodu domnievať sa, že by pri tomto osobnom kontakte so svedkom V. nepožiadaval o poskytnutie úplatku priamo svedka osobne a nie prostredníctvom kontrolóra C.. X., čo sa javí minimálne odvolaciemu súdu ako omnoho komplikovanejšia cesta, nakoľko C.. B. by sa v podstate pred svedkom V. naoko tváril, že o úplatok nežiada, ale v podstate by týmto poveril C.. X. a pred svedkom V. by neprejavil ani náznakom nejakú korupčnú požiadavku. Tunajšiemu súdu sa z rozhodovacej praxe javí takýto postup pri trestných činoch korupcie ako veľmi neštandardný; preto bude nutné, aby sa ním špecializovaný trestný súd pri opätovnom prejednaní veci zaoberal podrobnejšie.

Záver oboch obžalovaných o dôvernosti jeho vzťahu so svedkom Ing. X. je pritom značne posilnený práve s poukazom na skutočnosť, že aj C.. X. potvrdil, že C.. X. bol síce odborník, ktorý ale zároveň niekedy nestíhal a „púšťal si ľudí k telu". Obsah SMS správ predložený obomi obžalovanými pritom

nepochybne svedčí o tom, že záver špecializovaného trestného súdu o tom, že ich vzťah nepredstavuje nič mimoriadne, sa javí ako skôr prevapivý.

Konkrétne, špecializovaný trestný súd síce uviedol, že výpoveď svedka V. porovnával s výpoveďami ďalších svedkov, avšak menovite uviedol len výpoveď svedka C.. X., ktorý v podstate skonštatoval, že svedok C.. X. si potykal aj s inými osobami. V tejto súvislosti nie je odvolaciu súdu zrejmé, prečo špecializovaný trestný súd tomu zodpovedajúcim spôsobom nevzal do úvahy konštatovania prezentované oboma obžalovanými už v priebehu konania pred súdom, nakoľko obsah SMS komunikácie medzi oboma menovanými svedkami rozhodne nasvedčuje tomu, že nešlo o jednorazový druh bežného potykania si, ale o skutočne úzky vzťah, ktorý nemožno označiť ako za úplne štandardný spôsob dorozumenia sa v rámci vzťahu daňový kontrolór - konateľ kontrolovaného subjektu. V konkrétnom prípade sa jedná výlučne o vzťah medzi kontrolujúcim a kontrolovaným subjektom, čo nepochybne zakladá dôvodné pochybnosti o objektivite vykonávanej kontroly. Odvolací súd pritom v tejto fáze súdneho konania nepovažuje za vhodné akýmkoľvek spôsobom hodnotiť osobnostné črty svedka C.. X., no minimálne z profesného hľadiska ide aj pre pomery okresného mesta strednej veľkosti o vzťah krajne neštandardný. O to viac, ak samotný špecializovaný trestný súd označil ich stretnutia (vyjmúc uvedenú SMS komunikáciu je totiž z obsahu spisu preukázané, že obaja označení svedkovia sa stretávali mimo daňový úrad, pričom obsah ich stretnutí vedia opísať, laicky povedané, len oni sami) za neštandardné, no následne ich označil za skutočnosti „výstižne opisujúce charakteristiku svedka C.. X.". V tejto súvislosti však spozornel aj odvolací súd, nakoľko ak by táto charakteristika svedka C.. X. bola prezentovaná v pozitívnych konotáciách, javilo by sa to pochopiteľným, avšak k posudzovanej veci v podstate špecializovaný trestný súd uviedol vo vzťahu ku kľúčovému svedkovi obžaloby to, že jeho dôverná komunikácia s E. V. (ktorej stručný obsah je podľa názoru najvyššieho súdu pre účely oboznámenia sa s jej významom uvedený dostatočne ilustratívnym spôsobom vyššie) je skrátka súčasťou jeho povahových rysov.

V tejto súvislosti však špecializovaný trestný súd vyššie uvedené znovu nepodrobil bližšiemu skúmaniu, pričom pre účely riadneho a úplného zistenia skutkového stavu v rozsahu potrebnom na rozhodnutie ide o skutočnosť, ktorá si pri opätovnom prerokovaní a rozhodovaní veci špecializovaným trestným súdom rozhodne zasluhuje vyššiu pozornosť.

Prizmou odvolacieho súdu summa summarum platí, že zhrnutie najpodstatnejších dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané a stranami v konaní (menovite obhajobou) vážne spochybnené nebolo špecializovaným trestným súdom aj následne vyhodnotené čo sa týka najmä skutkového posúdenia, na ktoré plynulo nadväzuje právne posúdenie. Preto nebolo možné zaujať jednoznačné stanovisko k tomu, či tieto dôkazy v dostatočne relevantnej miere dokumentujú priebeh skutku tak, aby bolo možné posúdiť to, či špecializovaný trestný súd formuloval svoje skutkové závery v tom správnom čase a v miere nevyklúčujúcej rozumné pochybnosti o priebehu skutkového deja.

Bez riadneho zohľadnenia vyššie uvádzaných nejasností je potom záver špecializovaného trestného súdu o logike správania Ing. X. neúplný, pričom vzhľadom na nepopierateľný význam (nielen) výpovede menovaného je potom akceptovanie takto zisteného stavu objasnenia okolností potrebných pre spravodlivé rozhodnutie pre účely vyslovenia finálneho rozhodnutia vo veci samej na podklade skutkového stavu, o ktorom nebudú rozumné pochybnosti, minimálne predčasné.

Najvyšší súd považuje za potrebné záverom vo vzťahu k vyššie uvedenému bezprostredne dodať že úplne rešpektuje, že je to práve špecializovaný trestný súd, ktorý videl menovaných svedkov, laicky povedané, doslova „na vlastné oči" a z toho dôvodu aj musel vnímať ich reakcie. Je tomu tak s poukazom na existenciu zásady ústnosti a bezprostrednosti podľa § 2 ods. 18, ods. 19 Trestného poriadku. Hodnotenie dôkazu (vrátane výpovede svedka) podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku ale musí zároveň ten - ktorý súd vykonať tak, že uváži všetky okolnosti prípadu i v ich súhrne, teda skúma, či výpoveď svedka je logická, či sa svedok prípadne aj v okolnostiach menej podstatných neodchyľuje od svojej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí súd dotazom zistiť, prečo k nim vo výpovedi dochádza. Pri hodnotení tohto dôkazu je potom súd povinný pristúpiť k svedeckej výpovedi ako celku, čo znamená, že je potrebné vziať do úvahy rozsah a závažnosť prípadných rozdielov v jeho

výpovediach a z vysvetlení, prečo k týmto rozdielom došlo. Aby však mohol spoľahlivo dôkaz zhodnotiť, musí vziať do úvahy i dôkazy ostatné, posúdiť prípadné rozporov medzi nimi, skúmať, prečo k nim dochádza a jedine takto môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia pre spoľahlivé vyslovenie záveru o vine obžalovaného.

Je totiž potrebné zdôrazniť, že práve faktor osobného oboznámenia sa s produkovanými dôkazmi vo veci je ťažiskového významu pre výpoveď svedka na hlavnom pojednávaní, ktorú z hľadiska tak verbality, ako aj neverbality môže posúdiť v úplnom rozsahu najvýstižnejšie skutočne len súd prvého stupňa. Preto najvyšší súd uzatvára, že posúdenie vierohodnosti výpovedí svedka C.. X. (a sčasti aj svedka E. V.) bude výlučne úlohou špecializovaného trestného súdu. Tým ale nie je nijak dotknutá povinnosť špecializovaného trestného súdu zistiť dôvod vyššie opísaných rozporov vo výpovediach menovaných svedkov, ako aj zohľadniť a podrobiť hlbšej analýze (najmä, no nielen) nimi uvádzané skutočnosti, ktoré doposiaľ nenašli svoj odraz vo vypracovanom rozsudku špecializovaného trestného súdu napadnutého odvolaniami oboch obžalovaných.

Najvyšší súd ako súd odvolací sumarizujúc s poukazom na § 322 ods. 1 Trestného poriadku uzatvára, že keďže nie je úlohou odvolacieho súdu nahrádzať, resp. dopĺňať dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa, ak je takýto procesný postup spojený s neprimeranými ťažkosťami (a napokon v posudzovanej veci by v konečnom dôsledku mohol viesť aj k iným skutkovým záverom), je nevyhnutné (aj vzhľadom na zachovanie princípu dvojínštandčnosti konania), aby bol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušený a vec vrátená špecializovanému trestnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolací súd k takto formulovanému procesnému postupu pristúpil aj z toho dôvodu, že s poukazom na vyššie uvedené nedostatky v skutkových zisteniach existujú dôvodné pochybnosti o správnosti označených skutkových zistení, ktoré bude musieť špecializovaný trestný súd pri novom prejednaní veci odstrániť a to v zmysle skôr načrtnutých intencií.

Je tomu tak aj z dôvodu, že po preskúmaní odvolaní oboch obžalovaných v spojení s obsahom spisového materiálu je zrejmé, že vyššie formulované pochybenia nebolo možné teoreticky odstrániť ani na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom ani prípadným doplnením dokazovania a to s poukazom na rozsah potrebných úkonov nasledujúcich po zrušení odvolaniami napadnutého rozsudku špecializovaného trestného súdu a vrátení veci tomuto súdu prekračujúcim rámec § 322 ods. 3 Trestného poriadku. O to viac, ak riadiac sa obsahom § 322 ods. 1 Trestného poriadku platí zákonom upravená limitácia oprávnenia odvolacieho súdu vrátiť vec súdu prvého stupňa najmä v prípade, ak by bolo doplnenie dokazovania odvolacím súdom spojené s neprimeranými ťažkosťami, resp. by tieto dokonca viedli k odlišným skutkovým záverom, ak by sa jednalo o dôkazy zásadne a rozhodné a nie len o ozrejmienie akejkoľvek spornej otázky menšieho významu. Tak tomu bolo aj v trestnej veci obžalovaných predstavujúcej predmet odvolacieho prieskumu najvyšším súdom.

Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že právo strán konania (a s poukazom na § 2 ods. 11 Trestného poriadku je k tomuto postupu samozrejme oprávnený aj špecializovaný trestný súd) predkladať za účelom ďalšieho objasnenia sporných okolností nové skutočnosti a dôkazy zostáva aj po rozhodnutí odvolacieho súdu nedotknuté. Rovnako je potrebné dodať, že aj odvolací súd si je vedomý významu zásady bezprostrednosti trestného konania vzťahujúcej sa na konanie pred súdom (a to obzvlášť s dôrazom na konanie pred súdom prvého stupňa), v zmysle ktorej je to práve súd prvého stupňa - teda špecializovaný trestný súd, ktorý sa osobne oboznamuje so všetkými dôkazmi, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie. Odvolací súd nebude a koniec - koncov ani nie je oprávnený zasahovať do tejto výsostnej kompetencie súdu prvého stupňa.

S poukazom na uvedené odvolací súd v zmysle § 327 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku uvádza nasledovné úkony, k vykonaniu ktorých bude musieť špecializovaný trestný súd povinne pristúpiť:

- opätovne v zmysle prezentovaného rozhodnutia R 30/1966 vypočúť svedkov C.. U. X. a E. V.,
- v prípade existencie rozporov podrobne zistiť, prečo k nim dochádza, a to aj s prihliadnutím a

prípadným konfrontovaním zistených rozporov s inými zabezpečenými dôkazmi,

- nepochybne hlbšie preveriť obsah SMS komunikácie medzi menovanými svedkami a oboch svedkov vypočítať k jej obsahu (obzvlášť s poukazom na vyššie odvolacím súdom zvýraznené pasáže o priebehu daňovej kontroly - štylizácia zápisnice, taktické odklady jednotlivých procesných úkonov, obavy z preverovania zápisov nadriadeným C.. X.),

- takisto podrobnejšie preveriť skutočnosti týkajúceho sa tzv. „papieriku“ a okolností vyplývajúce zo stretnutia svedka V. s obžalovaným C.. B.,

- v konaní po vrátení veci odvolacím súdom vyhotoviť taký rozsudok, ktorý bude obsahovať aj odôvodnenie v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku a to najmä no nielen s poukazom na záver vety prvej naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku, a síce akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú a rovnako tak sa podrobne vysporiadať s obhajobnou argumentáciou obžalovaných.

Úplným záverom najvyšší súd ako súd odvolací poznamenáva, že sa v ďalšom nezaoberal napadnutým rozhodnutím z pohľadu ďalších odvolacích dôvodov prezentovaných obžalovanými (v tomto smere je potrebné uviesť najmä nimi prakticky zhodne prezentovanú ich doterajšiu bezúhonnosť a absenciu motívu dopustiť sa korupčného konania) pretože sa to so zreteľom na vytknuté pochybenia spočívajúce v primárne dôležitých skutkových zisteniach javilo odvolaciemu súdu ako predčasné a nadbytočné.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.